

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/29 (119) ● 26 Temmuz 2003 ● 500 000 TL

**Hükümet ve ordu ABD ile anlaştı...
Emperyalist işgalciler hesabına
Irak halkına kurşun sıkacaklar...**

**Irak'ta Amerikan
jandarmalığına hayır!**

İÇİNDEKİLER

Irak'ta ABD jandarmalığına hayır!	3
ABD hesabına Irak batağına gitmeye hazırlanıyorlar!	4
AKP'nin orduya yönelik küçük manevraları	5
Fatura gene emekçilere kesilecek!	6
Kurtuluşun yolu emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bölge halklarıyla birleşmekten geçer	7
İşçi sınıfı hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmelidir!	8
Her fırsatta işçi düşmanı yüzünü gösteriyor, emekçilere kin kusuyor.	9
Birleşik Metal-İş genel kurulları ve metal işçilerinin görevleri	10-11
Saldırıları göğüslemek için Kamu emekçileri hareketine acil müdahale zorunluluğu (Orta sayfa)	12-13
Emperyalist güçler İran üzerindeki baskıyı artırıyor.	14-15
Emperyalistlere bağlanan umutlar Filistin direnişini boğma sonucuna çıkıyor	16
Saldırılarına karşı örgütlü/birleşik mücadele!	17
Kurtuluş yok tek başına!..	
Mücadele edeceğiz ve kazanacağız!	18
Sermayeyi geriletmenin tek yolu militan sınıf eylemliliğidir.	19
Eğitim hakkımız gasp ediliyor.	20
Polkima'da TİS süreci, lokavt ve grev aşamaları	21
ABD'leri tuttu.	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/29 (119) ● 26 Temmuz 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Kamu işçisine sadaka ücret zammı önce Türk-İş, hemen ardından da Hak-İş konfederasyonları tarafından kabul edildi. Hükümetin önerilerinde milim değişiklik ifade etmeyen bu oran, medyada "işçi istediğini aldı" ifadeleriyle olumlanmaya çalışıldı. Sendikalar cephesinden, yine, Hak-İş'in "ülke koşulları"ndan dem vurduğu, Türk-İş'in suskunlukla geçiştirmeye çalıştığı klasikleşmiş oyun sergilendi.

Daha bu anlaşmalar sonuçlanmadan, hükümetin, vereceğinin karşılığı olarak ilan ettiği vergi paketi yürürlüğe girmiş, tahsilat başlamıştı. Paket her ne kadar Anayasa Mahkemesi'nce iptal edildiyse de, hükümet, yeni eklerle daha ağır bir vergi paketini 1 hafta içinde hazırlayacağı tehdidiyle yanıtladı bu iptal kararını.

Bir yandan ekonomi cephesinde bu saldırılar ardardına devreye sokulurken, diğer yandan ABD ile Irak üzerine gizli-açık anlaşmalar yoluyla, yine ağırlıklı olarak işçi ve emekçileri vuracak farklı saldırılar hazırlanmaktaydı.

ABD'nin peşinden Irak bataklığına sürüklenmek, hükümet cephesinden, kaşarlanmış bir uşaklık kimliğini ortaya koyarken, ekonomik cepheden yürüttüğü saldırılar da, azılı bir emek düşmanı karakterin göstergesi oldu.

Devlet cephesinden atılan ve atılmaya çalışılan bu adımların, işçi sınıfı ve emekçilere neler getirip-götüreceği, özellikle ABD ile anlaşmalar çerçevesinde işçi ve emekçileri daha nelerin beklediği, bu kitlelere bıkp usanmadan anlatılmak zorunda. Bunun için merkezi ve yerel her türlü aracın en etkin biçimde kullanılma gerekliliği açık.

Irak'a saldırı günleri ve aylarında, "ABD askeri olmayacağız!" şiarıyla alanlara dökülen gençliği, şimdi, "ABD jandarması olmayacağız!" şiarını yükseltme görevi bekliyor.

İşçi ve emekçiler ise, çocuklarını hem aklıktan, hem kurşunlardan korumakla yükümlü. Bu gözü dönmüş Amerikan uşaklığını dizginlemenin tek yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor çünkü.

Bu gerçeklerin kitlelere anlatılması, bu mücadelenin örgütlenmesi görevi ise, bu ülkenin devrimcilerinin, devrimci işçi ve emekçilerinin omuzlarında.

"... Karşı konulardan gelen bu değerlendirmeye ve tanımlamaların ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunaltımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacaktır.

"Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunaltımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu.

"Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, kaçınılmaz olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözümek bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir."

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyat: 9.000.000 TL (KDV dahil)

Çıktı!
Kitapçılarda...

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

K. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

Türkiye itile-kakıla Irak batağına sürülüyor!..

Irak'ta ABD jandarmalığına hayır!

Şimdi Türk devleti Amerikan emperyalizminin bu kirli planlarına ortak olmaya hazırlanıyor. Hükümet cephesinden bu hazırlığın büyük bir şevkle yürütüldüğü çok açık. Şevk, hükümetin en başı, üst düzey yönetici kadroları tarafından ortaya konuyor. Buna rağmen, altına girilmeye çalışılan suç öylesine büyük ki, hükümet ve meclis içinde de ciddi sıkıntılara yol açacağı görülebiliyor. Ordu için de benzer bir durum söz konusu.

Süleymaniye'de başına Amerikan çuvalı geçirilen, aslında 11 özel tim elemanı değil Türk devleti oldu. Şimdi, başındaki bu çuvala, itile-kakıla sürüklenişine tanık oluyoruz. İstikamet ilk etapta Irak bataklığı. Düzen cephesinden bu gidişe itirazı olan hemen herkes, Erdoğan ve Gül şahsında, suçu ve sorumluluğu hükümete yüklemeye çalışıyor. Oysa, Irak'a asker istendi-istenmedi tartışmalarının kaynağı, iki ABD'li komutanın ordu komuta kademesiyle yaptığı görüşmelerdir. Hükümetteki uşakların suç ve sorumluluğunu azaltmamakla birlikte, sürüklenişin asıl sorumlusu, ülkenin asıl yöneticisi konumundaki generallerdir.

Ordunun bu gücü kazanma sürecindeki en büyük destekçisi ABD, tezkere sorununda hükümete değil askerlere çıkışırken, tam da bu "geçmiş" dayanıyordu. 12 Eylül faşist darbesi nedeniyle ilettiği övgüdeki "bizim oğlanlar" tabirini basite almamak gerektiği, 20 yılı aşkın bir süreden sonra, bugün daha yakıcı biçimde anlaşılmalıdır. "Oğlanlar" onların isteklerini harfiyen yerine getirmelidirler, getirmezlerse ABD getirtmesini bilir!

Aslında düzen cephesinde bu durum, bu ilişki ve sonuçları bilinmez değil. Politika gereği gizleniyor. Geçmişte daha özenle gizlenirdi, şimdi o derece olmasa da belirli bir dil korunmaya çalışılıyor. Buna rağmen giderek daha da laçkalaşan ilişkiler ortamına dil ve ifadeler de uyum göstermeye başladı. Yeni asker gönderme tartışmalarına katılan düzen kalemeleri arasında, hükümet üyeleri içinde, hatta konuşmalarda en tedbirli davranan ordu kademelerinde, diline hakim olamayanlar giderek artıyor. Amerika ile ilişkilerin rengi tam bir

kepazellikle açığa vuruluyor, savunuluyor.

Örneklerin başında hükümetin başı Erdoğan bulunuyor. Amerika'nın asker talebini büyük bir müjde havasında duyurma gayreti düzen kalemelerini bile isyan ettirdi. Tepki öylesine büyük oldu ki, bu süreçte ikinci adam Gül'ün kullandığı kimi ibretlik ifadeler gürültüye gitti. Türkiye'nin sömürgeleştirilme tarihi yazılırken asla unutulmaması gereken bu sözleri kaydetmekte yarar var, zira bugünkü sürükleniş sindiren zihniyetin aynası durumunda.

İlk örnek, özür tartışmaları. Gül'ün "özür dilemeli" cilere yanıtı ibret verici: "ABD bir süper güçtür, özür ancak eşit güçler arasında beklenebilir"!!! Gül'ün sözleri aynen böyle ve açık bir itiraf ve ifşanın ifadesi. ABD ile ilişkilerin yeni rengini ise *Akşam* gazetesine verdiği röportajda şöyle anlatıyor: "ABD ile Türkiye **derin müttefik** iki ülke" (vurgu bizim). İfade *Akşam*'ın da çok ilgisini çekmiş olmalı ki, kapakta manşet olarak kullanmış. Üstelik "yeni ortaklık stratejisi" damgasıyla. Bu, ittifaklar konusunda yeni bir tabir. Fakat o tabirdeki sözcüğü Türkiye çok iyi tanıyor; Susurluk'la politika diline yerleşen **derin** hangi ada sıfat yapılırsa onu kirleten, kanlandırılan, karanlıklaştırılan bir işlev görüyor. Ve şimdi bu tabir Amerika ile ittifakın niteliğine, hele hele gündemdeki Amerikan jandarmalığı işlevine çok iyi oturuyor.

Zaten Türkiye'nin ABD emperyalizmi için yapmadığı bir kirli savaş kalmıştı. Gerçi bu konuda son derece eğitimli-deneyimli kadro, tim ve birliklere sahip olduğu biliniyor ve sık sık da övgü konusu yapılıyor. Fakat bu deneyim esas olarak Türk devletinin kendi ihtiyaçları üzerinden ve içe, kendi halkına dönük olarak yürüttüğü "kirli savaşlar"dan edinilmiştir. Askeri darbe dönemlerinin insan avları, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş vb., orduya ve çok gizli "özel" birliklerine "müthiş" tecrübeler kazandırmıştır. Bunlar biliniyor. Bunlarla birlikte bilinen bir başka gerçek, bu savaşların yönetici kadrolarının eğitim ve örgütlenmesine ABD-CIA'nın verdiği destektir. Desteğin sadece ABD'deki kontrgerilla eğitim okul ve kamp hizmetlerinden

yararlandırmayla sınırlı olmadığı, önemli nakdi ödemelerin de yapıldığı yine bilinen gerçekler.

Peki ama, ABD bunca "hizmet ve masraf"ı boşuna mı yapmıştır? Sadece Türk devletinin içerdeki muhaliflerini ezmesiyle ABD tatmin olabilir mi? Olamayacağı her vesileyle ortaya çıktı. Ama şimdi karşımıza dikilen vesile doğrudan konuyla ilgili olanıdır. ABD şimdi, dün kendisinin yetiştirdiği, Kürt halkına karşı kirli imha savaşında "deneyim" kazanan özel birliklerin, Irak halkına karşı kullanılmak üzere emrine verilmesini istiyor. "Amerikalı komutanın emrinde" ısrarı, Kuzey'de değil orta bölgelerde faaliyet ısrarı bu ihtiyaca dayanmaktadır.

Yanlış anlaşılmasın, onların eğitim ve deneyimlerine fazla güvendiği için istemiyor. Bu eğitim ve deneyimin ne ifade ettiğini Süleymaniye'de sınıadı. Kürt köylerinde kadın, çocuk ve yaşlıların karşısında akbaba kesilenler, ABD timine kuş gibi avlandılar. Yarın Bağdat sokaklarındaki gerilla savaşında ne yapabileceklerini de maalesef göreceğiz. Çünkü her gerilla baskınının acısını nasıl sivil halktan, savunmasız ihtiyarlardan, kadın ve çocuklardan çıkardıklarını çok iyi biliyoruz. Nasıl göz-kulak koleksiyonu yaptıklarını, nasıl cesetlerin başına basarak kameralara poz verdiklerini, köylülere nasıl dışkı yedirdiklerini...

Bunların tümünü, dünya-alem bildiği gibi Amerika da biliyor. Bildiği için de istiyor. Çünkü giderek derinleşen Irak bataklığından kurtulması için çok az seçenek var karşısında. Ya yenilgiyi kabul edip çekilecek; ya işgali bugünkü haliyle sürdürerek iyice batağa saplanacak; ya da işgali Irak halkına karşı kirli bir imha savaşına dönüştürecek...

Görülen o ki, bu üçüncüsüne niyetli ve hazırlıklar bu doğrultuda yürütülüyor.

Şimdi Türk devleti Amerikan emperyalizminin bu kirli planlarına ortak olmaya hazırlanıyor. Hükümet cephesinden bu hazırlığın büyük bir şevkle yürütüldüğü çok açık. Şevk, hükümetin en başı, üst düzey yönetici kadroları tarafından ortaya konuyor. Buna rağmen, altına girilmeye çalışılan suç öylesine büyük ki, hükümet ve meclis içinde de ciddi sıkıntılara

yol açacağı görülebiliyor. Ordu için de benzer bir durum söz konusu. ABD'li generallerle görüşmede ordu komutasının "olumlu" yanıt verdiği açıklandı. Bu kurumda da kararın aşağılarda, alt kademelerde sıkıntı yaratması ihtimal dışı tutulmamalı. Irak'a asker gönderme kararının yaratacağı sıkıntılar, elbette hükümet ve ordunun başındakiler tarafından da görülüyor. Ne var ki, ABD ile ilişkilerin sıkıntısı baskın çıktığı için, içerdeki sıkıntılar dikkate alınması ihtimali fazla görünmüyor. ABD emperyalizmiyle ilişkilerin geldiği noktada, ne iç sıkıntılar, ne istek ve irade bir anlam ifade edebilir. Başına çuval geçirilmesine direnemeyenler, itile-kakıla Irak batağına sürüklenmeye de boyun eğeceklerdir.

Halkımıza ve bölge halklarına karşı işlenecek olan bu yeni suça karşı mücadele günün öncelikli görevlerinden biridir.

Hükümet ve ordu ABD ile anlaştı...

ABD hesabına Irak batağına gitmeye hazırlanıyorlar!

ABD'li iki generalin geçtiğimiz hafta sonu (18 Temmuz) Ankara'da yaptığı görüşmeler hafta boyunca düzen politikası ve düzen medyasının temel gündem maddesinin zemini oldu.

Dışişleri Bakanı Gül'ün, ABD'li komutanların TSK kurmayıyla sözde "gayr-ı resmi" biçimde ele aldığı konuları, 22 Temmuz günü gittiği ABD'de resmîyete bağlayacağı açıklandı. Bu yolculuk öncesi yaptığı açıklamalarda Gül, özellikle en sıkıntılı konu olan "Irak'a asker gönderme" meselesini, artık klasikleşmiş bir devlet üslubuyla, "henüz böyle bir karar bulunmadığı, resmi bir talep gelmediği" ifadeleriyle geçiştirmeye çalışırken; Erdoğan ise "müjdeyi ilk veren" tavırlarıyla, Amerika'nın Irak için asker istediğini halka böbürlenerek duyurdu.

Amerikalı generallerle görüşüldüğü açıklanan konuları üç ana başlık halinde özetleyecek olursak; 1. Kuzey Irak'taki Türk askeri-PKK/KADEK varlığı, 2. Güney ve Orta Irak'taki Amerikan askeri ihtiyaçları, 3. TSK'nın Irak Türkmenlerini kışkırtma faaliyetleri (11 özel timcinin başına çuval geçirilerek esir edilmesi problemi). Bu ana maddeler dışında, açıklamada yer alan "Irak'ın yeniden yapılandırılmasına katkı" vb. konuların aksesuar niteliğinde olduğu, çünkü Amerika'nın epey bir süre Irak'ın yapılandırılması gibi bir konuyla ilgilenmesinin mümkün olmadığı, öncelikli sorununun askeri işgalini "kolay" ilan ettiği bu topraklarda hakimiyet kurabilme olduğu ortada. Zira siyasal hakimiyet bir yana askeri hakimiyetini bile tesis edebilmiş değil. İşgalin ilk günleri-haftaları-aylarıyla kıyaslandığında giderek daha fazla kaybediyor. Kendilerinin de sonunda itiraf ettiği gibi, işgale karşı direniş giderek daha örgütlü bir gerilla savaşı görünümü kazanıyor.

İşte Amerika'nın asker talebi, tam da bu koşullarda, Maveria ün Nehir bataklığının giderek derinleşmeye başladığı bir dönemde gündeme geliyor. Dolayısıyla ve her zamanki gibi, Amerika, kendi ihtiyaçları temelinde bir ilişki geliştirmeye çalışıyor, bu temelde isteklerde bulunuyor. Farklı ilişkiler zemininde böyle bir ilişki ve istek çok daha farklı bir dil gerektirirken, Amerika "uşağından isteyen efendi"nin dil ve edasını kullanıyor. Üstelik "biz bir şey istemedik, kendiniz teklif ettiniz" açıklamasına ihtiyaç duyuyor. Gerçi asker gönderme teklifinin "biz"den geldiği ve Uğur Ziyal üzerinden iletildiği hükümetçe de kabul edildi, ama sonuçta bu teklife dayanarak da olsa Amerikalı generallerin söz konusu görüşmede asker talebinde bulunduğu bir gerçek.

Amerikan ordusu adına görüşmeyi yürüten iki general tarafından iletilen asker talebinin TSK tarafından olumlu, hükümet tarafından güle-oyuna karşılandığı ortada. Bu konuda tek sıkıntının Süleymaniye vakası olduğu düşünülüp konuşuluyor. En azından düzen içi muhalefet tarafından öne çıkarılıyor. Deniliyor ki; Amerika Süleymaniye meselesinde özür bile dilemeden ne cesaretle asker ister ve hükümet bu talebi, yine aynı nedenle, nasıl olur da olumlu karşılar? Olay, Türkiye'deki Amerikan aleyhtarlığını artırmıştır. Bu koşullarda yine bir tezkere krizi yaşanacağı ortadadır...

Her konuda üç maymunu oynamaya alışmış düzen muhalefetine ABD ile ilişkiler konusunda farklı tavır göstermesi kuşkusuz beklenemez. Hele söz konusu

olan meclisteki muhalefet CHP ise, tablonun daha traji-komik görüntüler sunması kaçınılmaz hale gelir. Kendi iktidarı durumunda ABD'yle ilişkilerin daha az rezillikte yürümeyeceğini bilmelerinin psikolojisiyle, gönülsüz yürüttükleri muhalefetin argümanları, olsa olsa mizahçılara malzeme olabilir. Çünkü CHP ve lideri Baykal, iki devlet arasındaki ilişkilerin ne kadar köklü ve güçlü olduğunu, dolayısıyla problemin çözümünün ancak "köktenci" girişimlerle mümkün olabileceğini en iyi bilen parti ve kişilerin başında gelmektedir.

Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmiyle göbek bağlarının kesilmesi, bu sınıfın ve bu bağların "koruyucu-kollayıcı" gücüne/iktidar erkine son vermek!.. Türkiye'nin emperyalizme kölelikten kurtuluşunun başka bir yolu, imkanı bulunmuyor. "TSK'nın içindeki Amerikancıları temizlediği" gibi ucube teorilerle ortaya çıkanlar, Irak'ın işgali ve yıkımı süreci boyunca Amerika'ya verilen desteğin esasta ve hemen tümüyle ordu desteği olduğunu ya görmezden gelmekte ya da üstünü örtmeye çalışmaktadırlar. Bugün gündeme getirilen talepler de yine esas olarak orduyu bağlamaktadır. "Kuzey Irak'tan çıkın-Güney'e gelin" denilen ve olumlu yanıt alınan TSK'dır. Hükümet, onyıllardır her hükümetin yaptığı gibi, ordunun bu mutabakatını onaylamak dışında bir rol ve işleve sahip değildir. İster gönüllü ister gönülsüz (başbakanın tutumuna bakıldığında son derece gönüllü) onaylayacaktır.

Gerçi, başbakan dışında hükümet temsilcilerinin

oldukça "akıllı" bir tutum izlemeye çalıştığı söylenebilir. Böyle kritik konular gündeme geldiğinde, hükümet olarak tek başına sorumluluk üstlenir bir ifadeden mümkün merteye kaçınan bu üslup "çeşitli kurumlarla istişare"den, "TSK ile uyumlu bir çalışma"dan, "düşünüp-danışmadan karar almamak"tan söz etmeye özen göstermektedir. Irak'a asker gönderme konusu üzerinden özetle; asker gönderme kararı alabiliriz, ancak bu karar esasta hükümet olarak bize değil TSK'ya aittir, görüşmeyi yapan, mutabakata ulaşan TSK'dır, denilmek istenmektedir.

Ordu cephesinde de aynı "akıllı" tutum (tezkere krizinden beri) söz konusu. Onlar da, "karar mercii hükümet ve meclistir, biz emir kuluyuz, karar alır, git derlerse gideriz" demeye gelen açıklamalar yapıyorlar. Aynı ordunun aynı süreçte, AB uyum paketi tartışmalarında MGK'nın gücü üzerinden gösterdiği direnç gözönüne alındığında, bu "emir kulu" havalarının kimseyi kandırmaya yetmeyeceği ortada. Aslında, TSK da hükümet de, Amerika ile ilişkilerin aynen, efendi-uşak pozisyonunda sürdürülmesi konusunda bir uzlaşmazlık içinde bulunmuyor. Hizmet ettikleri sınıfın pozisyonu, doğal olarak onların pozisyonunu da belirlemiş durumda.

Irak'ın yeniden yapılanmasında Amerikan tekellerinin taşeronluğu için can atan Türk burjuvazisine bakılırsa, Türk devletinin Irak'ta ve Ortadoğu'da Amerikan maşalığına soyunmasını anlamının bir güçlüğü yok.

Demokratikleşme oyununda 7. perde açıldı...

AKP'nin orduya yönelik küçük manevraları

Hem uyum paketlerinin içeriği hem de son dönem uygulamalarından anlaşılacağı gibi, sermaye iktidarının "demokratikleşme"den kastı devletin tahkimatıdır. Bunlardan işçi ve emekçiler payına sadece daha fazla faşist baskı ve devlet terörü, daha fazla açıklık, daha büyük aldatmacalar düşmektedir.

AKP, 6. Uyum Paketi henüz mecliste görüşülürken, 7. Uyum Paketi'nin hazırlıklarına başlamıştı. 6. paket, TMY'nin 8. maddesinin kaldırılması üzerine yürüyen tartışmalar sonrası yasalaştı. Rejimin gerçek temsilcileri, 8. maddenin kaldırılmasına itiraz etmiş, düşünce suçları ile ilgili boşluk doğacağını savunmuşlardı. Cumhurbaşkanı da ilkinde 6. Uyum Paketi'ni veto etmişti. Değişiklik yapılmadan ikinci kez kendisine geldiğinde onayladı ve yasa değişikliği HADEP'in kapatılma kararının yayımlandığı 19 Temmuz tarihli Resmi Gazete'de yayımlandı. Bu arada görüldü ki, TMY'nin 8. maddesinin kaldırılması hiç de boşluk doğurmuyor. Zira önceleri bu madde kapsamında değerlendirilen fiiller, şimdi TCK 169'un konusu yapılıyor. Yani "düşünce suçu" artık "silahlı örgütlere yardım ve yataklık" olarak cezalandırılıyor.

Aynı günlerde 7. paket üzerindeki tartışmalar da yoğunlaşmıştı. 7. Uyum Paketi demokratikleşme adına birkaç göstermelik düzenlemenin ötesinde, esasta AKP'nin ordunun statüsünde gedikler açma manevrası sayılabilir. Nitekim paket üzerine tartışmalar günlerce bu minvalde sürdü. "Demokratikleşme" diye sunulan değişikliklerin ne denli göstermelik olduğunu görmek için taslaktaki en önemli birkaç maddeye bakmak yeterli.

7. Uyum Paketi'ndeki "demokratikleştirmeler"

6. Uyum Paketi ile kaldırılan TMY'nin 8. maddesinin içeriği, yeni pakette TMY'nin 7. maddesine eklendi. Buna göre "şiddete başvurmayı teşvik edecek şekilde" örgütle ilgili propaganda yapanlara 1 yıldan 5 yıla kadar hapis ve 500 milyon ile 1 milyar arası ağır para cezası verilecek. Böylece, işin özünde eyleme dökülmemiş düşünceyi cezalandırma anlayışı aynen korunuyor. Yabancı dilde eğitim ve öğretim için MGK'nın izin yetkisi kaldırılıyor, Bakanlar Kurulu'na veriliyor. Derin devletin icazeti olmadan parmağını oynatamayan bir hükümetin olduğu yerde bu değişiklik hiçbir anlam ifade etmiyor. Türkiye'deki vakıfların yurtdışında şube açmalarında Bakanlar Kurulu'nun izin yetkisi, Dışişleri Bakanlığı'ndan görüş almak koşuluyla İçişleri Bakanlığı'na veriliyor. Toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde erteleme süresi 30 günden 10 güne indiriliyor. O an yapılması gereken bir eylem ya da toplantının 10 gün ya da 30 gün ertelenmesi arasındaki fark oldukça önemli olmalı ki, değişikliğe demokratikleşme deniliyor! TCK'nın devlet kuvvetleri aleyhine cürümlerle ilgili maddesinde ceza alt sınırı düşürülüyor, yalnız eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamalarında ceza kaldırılıyor. Bu tür durumlarda resmen bir tırpan rolü oynayan bir yargının olduğu yerde cezanın "alt sınırı"nın düşürülmesi ve yalnız "eleştiri"ye cezanın kaldırılması da "demokratikleşme" sayılıyor!

Bunlar dışındaki değişiklikler sermaye diktatörlüğünün karakterini unutanlar için sahiden demokratikleşme sayılabilir! Mesela barış

dönemlerinde halkı askerlikten soğutmak sivil kişiler için suç sayılmayacak. Askeri yargılamada mesken arama yetkisi AİHS'deki uluslararası kurala bağlanacak. İtiraz süresi 3 günden 2 saate indirilecek. İdam, savaş ve seferberlik vb. haller dışında askeri yargıda da müebbet ağır hapse çevrilecek. Tüzel kişilikler dernek kurabilecek. "Sivil toplum kuruluşu" üyeleri uluslararası kuruluşlara üye olabilecek. Müstehcen yayımlar müsadere ve imha edilmeyecek, vs.

MGK'ya getirilen sınırlamalar

Şimdi 7. Uyum Paketi'nin bu kadar tartışılmasını sağlayan, MGK ve MGK Genel Sekreterliği ile ilgili yasalarda yapılan değişikliklere bakabiliriz. Yapılan değişikliğe göre, başlı başına bir kurumlaşma olan MGK Genel Sekreterliği sadece sekreterlik işlerini gören bir birim haline getiriliyor. Genel sekreterin asker olması şartı kaldırılıyor ve atama yetkisi başbakanın önerisini dikkate almak kaydıyla Cumhurbaşkanı'na veriliyor. Genelkurmay bu değişikliklere itiraz etti, fakat düzenleme taslaktaki gibi kaldı. Sadece genel sekreter askerler arasından seçildiğinde Genelkurmay'ın görüşünün alınması talebi karşılandı. MGK'nın ilgili yasanın 4. maddesinde 7 ayrı fıkrada sıralanan görev ve yetkileri kaldırılıyor, devletin milli güvenlik siyaseti ile ilgili tavsiye kararları almakla sınırlandırılıyor. Kararların hayata geçirilmesi için "tedbirler alma", "kurul kararlarını takip" gibi icracı diye nitelenen yetkiler MGK'dan alınıyor. MGK'nın toplanma periyotları iki aya çıkarılıyor. Askeri harcamalara denetim getiriliyor. Bu madde Genelkurmay'ın itirazı üzerine, askeri harcamaların denetiminin Anayasa'nın 160. maddesi gereğince gizlilik kuralları içinde yapılması biçiminde değiştirildi.

Düzenlemeler biçimseldir, ordu rejimin efendisidir!

Demokratikleşme, askerinin siyaset üzerindeki ağırlığının sınırlandırılması olarak sunulan değişiklikler bunlardan ibaret. MGK'yı TSK'nın ve özellikle Genelkurmay'ın üstünde, onu aşan bir kurum-yapı olarak görenler için elbette bu değişiklik "demokratikleşme" nitelemesini hak ediyor. Fakat MGK'yi generallerin emirlerini dikte ettikleri bir yapı olarak değerlendirenler için durumda esaslı bir değişikliğin olmadığı ortada. Türkiye'de MGK değil ama ordu-Genelkurmay, rejimin yaşamsal sorunları konusunda mutlak iradeyi elinde tutan bir güçtür. Bu öyle bir güçtür ki, yeri gelir idareyi açıktan eline alır, darbe yapar, yeri gelir hükümetleri, meclisi hizaya çeker, yeri gelir balans ayarı yapar. Ordunun bu gücünü, değil AKP, tekeli burjuvazi de dahil kimse elinden alma gücüne sahip değil. AKP'nin fırsattan istifade yapmaya çalıştığı, generallerin manevra kabiliyetinde yaralar açmaktır. Bu kadarıyla generallerin "siyaset üzerindeki ağırlığının"

sınırlanacağını sananlar ve bunu demokratikleşme olarak alkışlayanlar, kendilerini değilse bile halkı kandıran şahtekarlardır.

AKP manevralarının sınırı

Her ne kadar küçük tırtıklamalar da olsa AKP'nin manevraları, generallerin kolay sindirebileceği düzenlemeler değil. Ama şu durumda bir bakıma eli kolu bağlı sayılır. Tekelci burjuvazinin (ki o bunu açıktan ifade etmese de demokrasi raporları ile, arada sırada Kürt sorunu, Kıbrıs vb. yaşamsal konulardaki farklı çözüm önerileriyle yansıtıyor) ordunun statüsüne dair öteden beri sıkıntısı vardı. Ayrıca tekeli burjuvazinin can attığı Avrupa Birliği ABD'nin başlıca dayanağı olarak gördüğü TSK'nın sınırlandırılmasını öteden beri istemekteydi. Bunlar ABD'nin Türk generallerinin kulağını çektiği bugünlerde, AKP için bir parça da olsa elverişli bir zemin sağladı. Genelkurmay rest çekmek yerine, işin özüne dokunmayan küçük tırtıklamalara kıvrak itirazlar yöneltmekle yetindi.

Aslında devlet solcularının itirazları yanında generallerinki itiraz bile sayılmaz. Böylelikle bu gruhun 12 Eylül zihniyetinin ülkedeki en sağlam taşıyıcısı olduğunu görmüş olduk. Onlar, demokrasi kültürünün olmadığı yerde, rejimi koruması için darbeci Türk ordusunun yetkilerine dokunulmamasının bir zorunluluk olduğunu savunabildiler.

Genelkurmayın bu değişiklikleri devlet solcuları kadar dert etmemesinin gerisinde elbette kendi konumuna ve gücüne olan güven var.

Kaldı ki AKP'nin manevrası düzenin selameti açısından hayırlı sonuçlar yarattığı için, bundan en büyük çıkarı gene rejimin başefendisi olarak ordu sağlamış oluyor. Şimdi dini gericiliğin etkisindeki yığınlar daha sıkı AKP'nin kuyruğuna sarılacaklar. Aynı şekilde liberal ve sol muhalefetten önemli bir kesim de "demokratikleşmiş düzen"e sıkı sıkıya sarılacak.

Demokratik hak ve özgürlükler mücadeleye kazanılır

İşin esasında bir değişiklik olmadığını görmek için, 6 tane "demokratikleşme paketi" ve Anayasa'daki değişikliklerden sonra, sermaye iktidarının uygulamalarına bakmak bile yeterli. Bu süre içinde devlete karşı gelmenin faturası ağırlaştırıldı. Örneğin cezalar arttırıldı. Polisin keyfi davranışlarında en ufak bir azalma olmadı. Devlet terörünün ve faşist baskıların dozu yükseltildi. F tipi cezaevlerinde şiddet tırmandı. Yeni tip hücrelerin inşası bitirilmek üzere. Kürt illerindeki baskılar, işkenceler arttı. Çalışma yaşamı işçi ve emekçiler için kölelik koşullarına kavuşturuldu.

Hem uyum paketlerinin içeriği hem de son dönem uygulamalarından anlaşılacağı gibi, sermaye iktidarının "demokratikleşme"den kastı devletin tahkimatıdır. Bunlardan işçi ve emekçiler payına sadece daha fazla faşist baskı ve devlet terörü, daha fazla açıklık, daha büyük aldatmacalar düşmektedir. Sermaye iktidarı koşullarında, demokratik hak ve özgürlükler ancak dışı dış mücadelelerle kazanılıp korunabilir. Bu mücadelenin olmadığı koşullarda, en demokratik değişiklik bile kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Ancak demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi yükseltildiği koşullarda, yasalarda olsun ya da olmasın, birçok temel hak fiilen kullanılabilir

İMF ile 5. gözden geçirme görüşmeleri tamamlanmak üzere...

Fatura yine emekçilere kesilecek!

Hükümet bir kez daha İMF karşısında sınavda. Devam eden 5. gözden geçirme görüşmelerinde İMF yetkilileri hem daha önce talep ettikleri politikaların uygulamaya sokulup sokulmadığını denetliyorlar, hem de hükümetin önüne yeni ev ödevleri koyuyorlar.

Çok değil bundan 1 ay önce kimi bakanlar ve AKP yetkilileri, "2004'ten sonra yola İMF'siz devam edeceği" gibi iddialar da öne sürüyorlardı. Şimdi bu tür diklenmelerde bulunmuyorlar. Kafa kafaya verip hangi sömürü ve soygun saldırılarının uygulanacağını konuşuyorlar. Böylece İMF'ye karşı diklenmelerin aslında işçi ve emekçileri kandırmak için kullanılan bir manevradan başka bir şey olmadığını, emperyalizme göbekten bağlı sermaye rejiminin emperyalizmin en önemli mali kurumlarından biri olan İMF'ye sırtını dönmeyeceğini bir kere daha görmüş oluyoruz.

4. gözden geçirme görüşmeleri aylarca sürmüştü. 5. gözden geçirme görüşmeleri de aynı akıbetten kurtulamadı, görüşmeler bir türlü tamamlanamadı. Çünkü İMF, dayatmalarının eksiksiz yerine getirilmesi konusunda oldukça titiz davranıyor. Önceki niyet mektuplarında verilen sözlerin yerine getirilip getirilmediğini kılı kırk yararak inceliyor. Eğer hükümetin bir eksikliğini bulmuşsa (ki hükümetin verdiği sözlerin bir kısmını zamanında yerine getiremediği biliniyor) bunu hem vereceği kredi dilimini geciktirmek, hem de yeni yaptırımlar, saldırı planları dayatmak için kullanıyor. "Söz verdiğiniz halde şunları yapmadınız. Bu yüzden istikrar programı tehlikede. Programın başarısını garantiye almak için eski sözlerinizi yerine getirmeniz yetmez, şunları şunları da yapmalısınız" diyor.

Bu kez de öyle oldu. Hükümet geçen gözden geçirme görüşmeleri sırasında verdiği sözlerin hepsini zamanında yerine getiremedi. Kamu sektörünün ve SSK ile Bağ-Kur'un yeniden yapılandırılmasıyla ilgili yasalar zamanında çıkartılmadı. Kredi faizleri istenen düzeye çekilemedi. Mali konularda ise hedefler tutturulamadı, faiz dışı fazla hedefinde 2.3 katrilyon liralık bir sapma oldu. Yani hükümet İMF'ye söz verdiğinden 2.3 katrilyon lira daha fazla harcama yapmak zorunda kaldı. Bu harcama fazlasının batan bankalardan ya da Irak'ta savaşmaya hazırlanan ordunun harcamalarından veya bunlara benzer bir başka nedenden kaynaklandığı gün gibi ortada. Fakat hükümet suçu işçi ve emekçilere atmak, faturayı da gene onlara ödetmek için gerçekleri olduğu gibi açıklamak yerine yalan söylemeyi tercih etti. Konuyla ilgili bir basın toplantısında konuşan Devlet Bakanı Ali Babacan, bu sapmanın en önemli nedenlerinin personel harcamalarıyla sosyal güvenlik kuruluşlarına yapılan transferler olduğunu söyledi.

Görüşmelerin tamamlanması için İMF'nin işi ağırdan almasının bir diğer nedeni de kamu TİS'lerinin

henüz imzalanmamış ve bir çok tarımsal üründe taban fiyatların henüz açıklanmamış olması. Yaklaşan yerel seçimler nedeniyle hükümetin özellikle taban fiyatları konusunda eli açık davranabileceğini düşünen İMF yetkilileri görüşmeleri sürüncemede bırakıyorlar. Böylelikle de ekonomik kararlarda tüm kontrolü kendi ellerinde tutmuş oluyorlar.

Fatura bir kez daha emekçilere kesiliyor

Görüşmeler henüz resmen bitmedi, buna ilişkin yeni niyet mektubu da hazırlanmış değil. Buna rağmen hükümet İMF'nin istediği yeni politikaları hayata geçirmek için kolları sıvadı bile.

İMF, "programın selameti için yeni kaynak yaratın" diye buyurduğu için kamunun ürettiği hizmet ve mallara son günlerde peş peşe zam yapılıyor. Köprü ve otoyol geçiş ücretlerine, başta içki ve sigara olmak

sokulacak. Tüm bunların faturası ise yeni vergi ve zamlarla, ücretlerin tırpanlanmasıyla, düşük taban fiyatlarıyla, işten atmalarla bir kez daha işçi ve emekçi yığınlarına ödetilecek.

İşçi ve emekçiler İMF'nin ve hükümetin kime hizmet ettiğini şimdiye kadar bir çok kere gördüler. O nedenle de gözden geçirme görüşmelerinin ne zaman tamamlanacağı o kadar da önemli değil. Herkes şundan emin olmalıdır; görüşmelerin sonuçları ve hazırlanacak yeni niyet mektubu bu kez de işçi ve emekçiler için sömürü ve yıkımın derinleşmesinden başka bir anlama gelmeyecek.

Amerikan askeri olmayı reddetmenin de, İMF politikalarına teslim olmamanın da tek yolu vardır: Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı devrimci bir sınıf hareketi yaratmak. O halde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin savaş ve sömürü politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmek için ortaya koyduğumuz çabayı daha da yoğunlaştırmalıyız.

Ağartıoğlu ve Dönmez Deri işçilerinin yanındayız!

İzmir İDEBAS'ta Deri-İş Sendikası'na bağlı olan Ağartıoğlu ve Dönmez Deri'deki direnişçi işçi kardeşlerimiz için başlattığımız dayanışma kampanyası, bu amaçla çıkarmış olduğumuz kartpostalların satışıyla devam ediyor. Kırşehir'de ulaşabildiğimiz tüm duyarlı işçi ve emekçilere direnişteki işçilerin haklı mücadelelerini; direnişin sadece İzmir'deki işçilerin meselesi olmadığını ve direnen sınıf kardeşlerimizi yalnız bırakmamak gerektiğini anlatıyoruz.

Dayanışmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Zira işçi sınıfının içinde

bulduğu açlık ve sefalet bugün giderek artmakta. Kölelik yasası, taşeronlaştırma, özelleştirme, sendikasızsızlaştırma, işten atmalar ve sefalet ücretleri sermaye düzeninin bize dayattığı baskı ve sömürü zincirinin en büyük halkaları durumunda. Biz Kırşehirli işçi ve emekçiler olarak direnişte olan bütün işçi ve emekçilerin yanında olacağız. Duyarlı olan herkesi direnişçi işçilerle dayanışmaya çağırıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

SY Kızıl Bayrak okurları/Kırşehir

KADEK'in tasfiyesi konusunda emperyalist-gerici mutabakat sağlandı...***Kürt halkına karşı yeni kirli oyunlar...*****Kurtuluşun yolu emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bölge halklarıyla birleşmekten geçer**

...devrimci sınıf dayanışması ekseninde bir mücadele örgütlenebilirse eğer, bölgedeki emperyalist işgale son vermenin ötesinde, kapitalist barbarlık rejimlerini yıkmanın ve dolayısıyla Kürt ve Filistin halklarının kurtuluşunu sağlamanın önü açılacaktır.

ABD'li generallerle görüşmenin temel maddelerinden biri, TSK'nın Kuzey Irak'taki faaliyeti ve PKK/KADEK sorunu. Amerika, defalarca ve açıkça (Süleymaniye vakasında da kabaca ve oldukça sert ve aşağılayıcı bir tarzda) ifade ettiği gibi, artık kendine ait gördüğü Irak'ta, TSK'nın "gizli" bir takım faaliyetlerde bulunmasını istemiyor. Ordu ve hükümet, Kuzey Irak'ta askeri varlık nedenini hep PKK/KADEK faaliyetlerinin takibi olarak ve açık bir ifadeyle savunageldi. Oysa, Süleymaniye olayının açığa çıkardığı gibi, bu varlık hiç de savunulduğu açıklığa tekabül eden bir faaliyet yürütmemektedir.

Düzen içi muhalefeti şaşırtan edilgen tutumun altında, Amerika ile ilişkilerin karakterine ek olarak, bu faaliyetlerin kirli ve karanlık nitelikte olması bulunmaktadır. Süleymaniye'de kafasına çuval geçirilen "asker"lerin, sivil giyimli ve kimliksiz olduğu, Türkmenler'e askeri eğitim verdiği, yaşadıkları baskın, gördükleri hakaret üzerinden yaşanan tartışmalarda açığa vurulmak zorunda kaldı. PKK/KADEK dışında, Amerika himayesindeki Kürt grupların tepkilerine bakarak, faaliyetin bir ayağını da bunlara karşı girişimlerin oluşturduğu düşünülebilir. Hatta hatta, valiye suikast iddiası bile, abartılı bir hayal olsa bile, soyut planda ihtimal dışı bırakılmaması gereken bir olgudur.

Karanlık faaliyet, kirli ve kara niyetlerin pratiğe dökülmüş hali oluyor. Dolayısıyla da, esas olarak Kürt varlığına ve etkinliğine karşı girişimler şeklinde kendini gösteriyor. Türk devleti ve ordusunun Kürt halkına karşı kirli savaşı, hiç kuşkusuz, ABD'nin Irak işgaliyle başlamadı. Türk ordu güçlerinin ABD tarafından Kuzey Irak'tan sürülüp çıkarılmasıyla da sonuçlanmayacak. TSK, Kürt halkına karşı yıllarca sürdürdüğü kirli imha savaşı boyunca ne Irak sınırı tanıdı, ne de komşuluk ilişkileri gözetti. Irak, bu hattı fiilen Kürt denetimine terkettiği için, Talabani ve Barzani ihlale karşılık verecek güç ve cesarete (ve ABD destek ve güvencesine) sahip olmadığı için, sınır ihlalleri ciddi bir sorun yaratmıyordu. Ne var ki, bugün ihlal edilen sınırın ötesi, dünyanın "en güçlü" devleti tarafından sahiplenilmiş durumdadır. Artık ihlal edilen sınır, Amerikancı medyanın rezil ifadesiyle, "yeni komşu" ABD'nin sınırır. ABD tarafından Türkiye'ye anlatılmaya çalışılan esas olarak bu yeni durum, yeni pozisyonur.

ABD diyor ki; sen bana güven, ben hakimiyet alanımda terörist falan barındırmam. Senin Kürtler'ini Kuzey Irak'tan çıkaracağım. Ancak, oradan çıkardığımda geleceği yer senin egemenlik alanındır. Dolayısıyla bu alanı, ben Irak'tan çıkardığımda gelebilecekleri bir zemine kavuşturman gerekiyor. Ben silahından külahından soyundurur yollarım, fakat senin de gelene silahlı muamelesi yapmayacağını bilmem ve bilmeleri gerekiyor. Buna karşılık, senin de benim Kürtlerimle (PDK-YNK) uğraşmaman gerekiyor. Kuzey Irak'taki askeri varlığıyla olduğu

kadar, Kürt politikanla da sorun yaratıyorsun...

TSK'nın ABD'li generallerle görüşmesine ilişkin açıklamalarda yer alan "mutabakat" ilanı ve Amerika'nın sabık büyükelçisi Pearson'ın bu görüşmelere dayandırdığı anlaşılan açıklamalarda kullandığı "gerekirse zorla silahsızlandırırız" türünden ifadeler, Amerika-Türkiye ilişkilerinin, Amerika-PKK/KADEK ilişkilerinden çok daha "sağlam" temellere dayandığını, üstelik ve bir de "stratejik" özelliğe sahip olduğunu fazlasıyla göstermekte. Türk devletine verilen bunca söz, girilen taahhüt vb. arasında, Amerikan istihbaratçılarının PKK/KADEK'le "gizli" görüşmeler sürdürüyor olması (ve bunun ABD tarafından resmen yalanlanmıyor/Türk tarafından açıkça ifade ediliyor da olması), Kürt halkına karşı yürütülen bu kirli faaliyet/sağlanan kirli mutabakat gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Türk devletinin, bu görüşmelerle de açığa çıktığı gibi, doğrudan ABD yönlendirmesiyle gündeme getirdiği itirafçılık yasası dahi, tek başına niyetleri göstermeye yetmektedir. Kürt hareketi tarafından atılan hiçbir geri adım, vazgeçilen, unutturulmaya çalışılan hiçbir talep Türk devletini tatmin etmemektedir. PKK'nin ideolojik teslimiyeti de devlet cephesinden yeterli bulunmuyor. Tek tek, her ferdine, hatta taraftarına kadar diz çöktürerek, af dilendirerek, nedamet getirterek aşağılamak, mücadele ruhu ve onuru adına ne kaldıysa ayakları altında paspas etmek istiyor.

Türk devletinin PKK/KADEK şahsında ayaklar altına sermek ve hayasızca üstünde tepinmek istediği, gerçekte, Kürt halkıdır. Adı silinmek, varlığı yok sayılmak istenen Kürt halkının ulusal kimliği ve onurudur. Düzen cephesinden pek çok demagogun itiraf ettiği gibi, Türk devletinin en fazla yakındığı ve

beceriksizliğini kabul ettiği konu, tüm çabalarına rağmen Kürtler'in tam asimilasyonunu sağlayamamış olmasıdır. Kuzey Kürtleri'nin, ne yazık ki, Türkiye Cumhuriyeti tarihiyle yazılan tarihleri kanlı imha savaşlarının tarihi olmuştur. Ve aynı zamanda onurlu isyanların da tarihidir bu 80 yıl.

Kürt halkı, her türlü kirli ve kanlı bastırma hareketına, asimilasyon politika ve uygulamalarına rağmen, ulusal kimliğinden, ulusal hak ve taleplerinden vazgeçmeyeceğini defalarca kanıtlamış bir halktır. Ne var ki, tüm halklar gibi Kürt halkı da sınıflara bölünmüş olduğundan, yine tüm burjuva toplumlar gibi onuru ve onursuzluğu, isyanı ve ihaneti, bağımsızlık tutkusunu ve işbirlikçiliği bir arada yaşayan, bünyesinde taşıyan bir halktır da. Yine tüm halklarda olduğu gibi, Kürt halkı içinde de, her türlü baskıya, işbirliği ve ihanete rağmen, özgürlük ateşini koruyacak ve yeniden yakacak bir güç, işçi sınıfı ve emekçi kitleler gücü bulunmaktadır.

ABD-Türkiye kirli ittifakının oyunlarını bozarak, Kürt ulusunun özgür ve bağımsız bir ülke ve yaşam umudunu yeşertecek olan da bu güçtür. İşgal altındaki Irak'ın, işgal tehdidi altındaki İran, Suriye ve diğer ülkelerin, esaret seviyesindeki Türkiye halklarının da taşıdığı bu aynı özlemin birleştirici zemininde ve devrimci sınıf dayanışması ekseninde bir mücadele örgütlenebilirse eğer, bölgedeki emperyalist işgale son vermenin ötesinde, kapitalist barbarlık rejimlerini yıkmanın ve dolayısıyla Kürt ve Filistin halklarının kurtuluşunu sağlamanın önü açılacaktır. Bu yol birilerinin gelip kurtarmasını beklemeyi değil, kendi gerçek kurtuluşu için kardeş halklarla devrimci birliği gerçekleştirmeyi gerektirir. Filistin halkı emperyalistlerin çözüm önerilerine bel bağlamadığı içindir ki bugüne dek kendisine boyun eğdirilmedi, tüm dünya halklarının derin saygısını ve desteğini kazanan direnişi yok edilemedi. İşçi sınıflarının devrimci önderliği altında birleşen bölge halklarının ortak mücadelesiyle, emperyalizm bölgeden sökülüp atılıncaya dek Filistin direnişinin söndürülemediği de kolayca görülebilir. Bu yöntem ve direniş geleneği, bölgenin bir diğer mağdur ve mazlum halkı olan Kürtler için de yol gösterici olmalıdır.

Diyarbakır'da Tekel eylemleri

İşçi sınıfına yönelik saldırılar hız kesmezken, birçok iş yerinde de eylemler yapılıyor.

Diyarbakır'da da yaklaşık 100 kişiden oluşan çoğunluğu Tekel Yaprak Tütün Fabrikası'nda çalışan işçiler, Tekel Başmüdürlüğü'nde Haziran ayı sonlarında oturma eylemi gerçekleştirdiler. Özelleştirme karşıtı emekçiler geceyi bina önünde geçirmek istediler. Kolluk güçleri ve sivil polisler de eylemcileri yalnız bırakmadı. Bir ara emekçilere neden Türk bayrağı olmadığını sorulması ve sivil polislerin provokasyon yaratmaya çalışması, kısa bir süreliğine de olsa bir gerginlik yaşanmasına sebep oldu. İstediklerini elde edemedi, tehditler yağdırarak uzaklaştılar.

Gece boyunca emekçiler coşku içinde şarkılar söylediler. Emekçilerdeki ortak yargılardan biri sendikalara olan öfkeydi. Bilindiği gibi işçiler, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlüler. Sendikanın işbirlikçi tutumunu eleştireler bile, bir başka sendikal alternatifin olmaması fikri işçiler arasında egemen bir durumda.

İşçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı ve kurtuluşun da ancak örgütlü bir mücadeleden geçtiğini sürekli, yılmadan anlatmak ise komünistlerin güncel ve ivedi görevidir.

SY Kızıl Bayrak okurları/Diyarbakır

AB'den ekonomik, sosyal ve demokratik haklar beklenemez...**İşçi sınıfı hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmelidir!**

AB'ye alınması gereken tutum konusunda Türkiye'deki konfederasyonlar farklı tutumlar sergiliyorlar. Ama hepsinin de bir takım çekinceleri olmasına rağmen kimi açıktan, kimi utangaçça "AB'ye evet" diyor, uyum sürecini destekliyor. Konfederasyonların AB'ye nasıl baktığına ve kullandığı argümanlara geçmeden önce birkaç noktayı hatırlatmakta yarar var.

AB emperyalist bir kuruluştur. AB'ye üye ve aday üye ülkelere çok yönlü yaptırımlar söz konusudur. Bu yaptırımlar AB ülkelerindeki sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda şekillenmekte ve dayatılmaktadır.

Demokrasi, sosyal refah, çalışma yaşamının iyileştirilmesi vb. gibi işçi sınıfı ve emekçilerin özlem ve talepleri kullanılarak AB'nin kapitalist-emperyalist yüzü örtülmeye çalışılmaktadır. Patron örgütlerinin AB'ye girişi hararetle destekleyen açıklamaları, birliğin hangi sınıfın çıkarına olduğunu göstermektedir. AB'ye girişi isteyen Türk sermaye sınıfı ve iktidardır.

Bu kısa hatırlatmadan sonra konfederasyonların AB karşısında aldığı tutuma kısaca bakmakta fayda var. Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin AB'ye alması gereken tutumdan AB'den beklenen iyileştirmelere kadar bir dizi alanda yükseltmesi gereken mücadelenin öneminden gelmektedir.

Türk-İş yönetiminin "AB'ye hayır" demesinin gerisinde gerici kaygılar yatıyor

"AB'ye hayır" derken aslında utangaçça evet diyen konfederasyonların başında Türk-İş gelmektedir. Ancak Türk-İş'in hayır dediği noktalar hiç de işçi sınıfı ve emekçileri ilgilendirmemektedir. Türk-İş'in bu konudaki politikası sınıfsal nedenlere ve çıkarlara dayalı değildir.

Türk-İş yönetimi, işçi sınıfının mevcut bilinciyle en hassas ve geri yanlarını besleyen noktalardan hareketle AB'ye karşı çıkmaktadır. Gereçleri, Türkiye'nin üniter yapısına yönelik tehdit; AB'nin Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla bağdaşmayan Akdeniz, Balkanlar, Kafkas politikası; Kıbrıs ve Ermeni sorunu; Patrikhane ve Ruhban Okulu sorunudur. Türk-İş Genel Başkan Danışmanı Yıldırım Koç'un ordu yalakası *Türk Solu* dergisinin 21 Temmuz tarihli sayısındaki yazısında şunlar söylenmektedir. "Avrupa Birliği'ne üye olma hayaliyle ulusal çıkarlarımızı ayaklar altına almaya çalışanlar ve Sevr Antlaşması'nı hortlatma girişimlerine bilerek veya bilmeyerek alet olanlar veya katkıda bulunanlar, yükselen ulusalcı ve anti-emperyalist dalganın etkisini daha bugünden hissetmeye başlamıştır." Bu sözlerle "ulusal çıkarlar" sınıfın çıkarlarıyla aynı nitelikteymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Yazıda, Türkiye'nin ABD ve AB'nin tehdidi altında olduğu; ordunun ulusal bağımsızlığın teminatı olduğu; AB'nin emperyalist kaygılarla Türkiye'nin

ulusal bütünlüğünü parçalamayı ve Türkiye'yi sömürgeleştirerek arka bahçesi gibi kullanmayı hedeflediği düşüncesi işleniyor. Elbette bunlar sadece Koç'un kişisel düşünceleri değil. Aynı zamanda Türk-İş bürokratlarının Türk-İş'e hakim kılmaya çalıştığı düşüncenin de özeti oluşturmaktadır.

Yıldırım Koç'un, Türk-İş'in internet sitesinde yer alan ve doğrudan Türk-İş'i de bağlayan "Türkiye'nin Avrupa Birliği ile ilişkileri" başlıklı yazısında da, yıllardır sermaye iktidarı tarafından imha ve asimilasyona tabi tutulan Kürt halkının ulusal kurtuluş özlemi karalanarak AB'nin bu "yarayı kaşındığı", Türkiye'yi bölüp parçalamak istediği vurgulanıyor.

Türk Solu dergisinde orduyu ulusal bağımsızlığın teminatı olarak gösteren ve TSK'nın Körfez krizi sırasında ABD'nin taşeronluğunu kabul etmediğine dair ifadeler kullanan Koç, 12 Eylül sonrası ülkede yaşanan hak gasplarına karşı AB ülkelerinin aldığı tutumu eleştirerek şöyle diyor: "Avrupa Birliği'nin tam üyelik gerekçesiyle Türkiye'den istedikleri, Türkiye'de ulus devleti veya milli devleti parçalayacak ve Türkiye'yi bir kurşun atılmadan sömürgeleştirecek adımlardır. İnsan hakları ve demokrasi konusunda söylenenler ise büyük çoğunlukla zevahiri kurtarmak ve yandaş toplamak için gündeme getirilmektedir. 12 Eylül sonrasında Almanya'nın ve birçok başka ülkenin Türkiye'deki askeri yönetime verdiği destek unutulmamalıdır. Dün insan haklarının ve işçi hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığı dönemde bu uygulamalar karşısında sessiz kalanların ve böylece bunları onaylayanların, bugün söylediklerinin inandırıcılığı yoktur".

Demek ki Türk-İş yönetimi 12 Eylül askeri faşist darbesinin ülkede "işçi hak ve özgürlüklerini" kısıtladığını biliyor. Peki 12 Eylül darbesinin Pentagon'da tezgahlandığını, ordu elemanlarının eğitilmek üzere Pentagon'a gönderildiğini bilmiyor mu? Yine aynı ordunun işçi eylem ve direnişlerine saldırdığından haberi yok mu?

Aynı yazıda AB'nin işçi sınıfına sendikal açıdan da bir hak kazandırmayacağı düşüncesi ileri sürülüyor: "Diğer taraftan, Avrupa Birliği üyeliğinin işçi sınıfımıza kazandıracağı hiçbir önemli sendikal hak ve işçi hakkı da yoktur. Adaylık süreci içinde Türkiye'nin uyum sağlamak durumunda olduğu Avrupa Birliği müktesebatı içinde sendikalaşma hakkı, toplu pazarlık hakkı ve grev hakkına ilişkin hiçbir düzenleme bulunmamaktadır. İş güvencesi ve sosyal güvenlik için de benzer bir durum geçerlidir".

Şimdi de Y. Koç'un Türk-İş'in yayınları içerisinde yer alan "Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri" başlıklı yazısına bakalım: "TÜRK-İŞ, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne tam üyeliğinden yanadır. ... Türkiye'de sık sık sorulan bir soru, Avrupa Birliği'ne girilip girilmemesi gerektiğidir. Bu soru günümüzde yanlıştır. Sorulması gereken doğru soru, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi almaya niyeti var mıdır, yok mudur, olmalıdır". Yazı şu cümle ile bitiyor; "Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne adaylığının Avrupa işçi sınıfı ile bütünleşme açısından bir yararı da olmayacaktır."

"Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" dedirtecek türden bu muğlak ifadeler Türk-İş yönetiminin AB konusunda soruna gerici kaygılarla bakmasından ileri geliyor. Eğer Türk-İş yönetimi soruna egemen sınıfın

penceresinden değil de işçi sınıfı ve emekçilerin penceresinden bakmış olsaydı, AB'ye karşı net bir sınıfsal tutum alır, bunu sınıfsal gerekçelere dayandırır. Elbette bu durum, Türk-İş yönetiminin TİS, kölelik yasası, özelleştirmeler vb. saldırılar karşısında izlediği işbirlikçi-ihanetçi çizgiden ayrı düşünülemez.

Konunun önemi, en büyük işçi sendikası olan Türk-İş yönetiminin geri ve muğlak düşüncelerle işçi sınıfının bilincini çarpıtmasından ileri geliyor. Hem Türk-İş'in kamuoyuna dönük açıklamaları, hem de işyeri, sendika ve şubelerde hakim kılmaya çalıştığı bu düşünce işçi sınıfının tutumu olamaz, olmamalıdır.

DİSK ve KESK yönetimi demokratik hak ve özgürlükleri AB'den bekliyor

DİSK ve KESK yönetimleri tarafından çeşitli vesilelerle dile getirilen hakim görüş şöyle: "AB'nin sadece ekonomik bir birlik olmadığı aynı zamanda sosyal bir boyut içerdiği kavranmalıdır. Tek tek ülkelerin sendikalarının onlarca yıllık mücadeleleri sonucunda elde edilen kazanımları içeren bu sosyal boyutu görmezden gelemeceğimiz kadar önemlidir. Ayrıca Avrupa sendikal hareketi, AB üzerinde sürekli bir baskı olan toplumsal kesimlerin bilgiye ulaşma ve kararların oluşumuna katılma hakkını derhal hayata geçirmek durumundayız."

DİSK Genel Başkanı S. Çelebi AB üzerine yaptığı bir değerlendirmede şunları söylüyor: "Hedeflerimiz doğru konulmalıdır; Avrupa Birliği üyeliği tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Gerçek hedef ülkemizin gerek ekonomik ve gerek siyasi ve gerekse sosyal yönden Avrupa Birliği standartlarına ulaşması olmalıdır. Bu kriterlere ulaşmış bir ülke için Avrupa Birliği üyeliği ikincil bir konudur." Bugün patronların istediği ile DİSK'in ifade ettiği aynı anlama gelmektedir; Türkiye'deki çalışma yaşamının AB normlarına göre yeniden düzenlenmesidir. Ve bu istek kölelik yasası ile patronlar lehine kazanımla sonuçlanmıştır. Sırada sosyal güvenliğin tasfiyesi, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, sosyal harcamaların kısılması saldırısı vardır. AB'nin de yasalaşması için desteklediği yeni iş yasası tam da bu ihtiyaca yönelik hazırlanmıştır ve patron örgütleri tarafından "çalışma mevzuatı AB standartlarına uygun hale getirilmiştir" şeklinde savunulmaktadır.

DİSK ve KESK yönetimi ekonomik, sosyal ve demokratik haklar mücadelesini yükseltmek yerine AB'den hak ve özgürlükler beklentisiyle hareket etmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmelidir!

İşçi sınıfı ve emekçiler, AB'ye karşı kendi sınıf çıkarları çerçevesinde bakmalı ve sınıfsal bir zeminde AB'ye hayır demelidirler. İşçi sınıfının çıkarları hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltmeyi, emperyalist bir birlik olan AB'ye net ve kesin bir şekilde hayır demeyi gerektiriyor. AB ülkelerinde sosyal, ekonomik, demokratik hak kazanımları giderek budanırken, AB üyeliği Türkiye işçi sınıfına daha fazla kölelikten başka bir şey getirmeyecektir.

Türkiye işçi sınıfının çıkarları ne Avrupa, ne Amerika, ne de Türk sermaye sınıfının çıkarlarıyla ortak olabilir. Her türden emperyalist bağımlılığa karşı mücadeleyi yükseltmek, emperyalist kölelik zincirini kırmanın tek yoludur.

Sahte vaatlerle AB'yi cennet göstermeye çalışan argümanları, AB'den hak ve özgürlük bekleyen anlayışlarla ulusal çıkarlar demagojisiyle egemen sınıfın çıkarlarını savunan anlayışları mahkum ederek bağımsız devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçilerin AB karşısında alması gereken sınıfsal tutum olmalıdır.

Her fırsatta işçi düşmanı yüzünü gösteriyor, emekçilere kin kusuyor...

Meydan boş, konuşuyor!

AKP Hükümeti'nin sermaye uşağı, işçi-emekçi düşmanı yüzü her geçen gün daha fazla açığa çıkıyor. Çünkü AKP Hükümeti iktidara geldiğinden beri sermaye hizmet için didiniyor, işçi ve emekçilere saldırıyor.

AKP'nin işçi-emekçi düşmanı sicilinde şimdilerde bir de Başbakan Tayyip Erdoğan'ın uluorta yaptığı konuşmalar eklendi. Kasımpaşa delikanlısı olmakla övünen Tayyip Erdoğan, değişik vesilelerle yaptığı tüm konuşmalarda lafi bir şekilde işçilere veya emekçilere de getirip sınıf kinini kusmadan edemiyor. Kah onlarla alay ediyor, kah meydan okuyor.

AKP'nin işsizliğe çözümü; kamuyu tasfiye et, sermayeyi palazlandır

Mersin'de AKP'nin önde gelen finansörlerinden bir sermayedara ait Çetinkaya Mağazası'nın açılışında konuşma yapan Erdoğan, sanki özelleştirmeler ve kamuda tasfiye nedeniyle bunca işsizliği yaratan kendileri değilmiş gibi işsizliğin kökünü kazıyacıklarını söylüyor.

Buradaki konuşmasında "Türkiye'de taş üstüne taş koyan her kim olursa olsun başımızın tacıdır. Bunun için yatırımcının önünü açtık" diyen başbakan, kamuda tasfiyenin özel sektörün palazlanması için gündeme getirildiğini "Devlet, artık işsizlerin yerleştirildiği bir yer olmaktan çıkacak. Devletin görevi özel teşebbüsün önünü açmaktır. Biz de bunun için öncelikle şirket kurmayı kolaylaştırdık, yatırımcının önünü açtık" sözleriyle itiraf etmekten de kaçınmıyor.

Başbakan kamu emekçisine meydan okuyor

Partisinin Trabzon il kongresinde yaptığı konuşmada da Kasımpaşalı Tayyip, döktürmeye devam ediyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde yapılan yolsuzluklardan yargılandığını unutmış görünen bu sermaye kabadayısı önce yolsuzluklardan, devleti soyanlardan söz ediyor; onların hortumlarını kestik diyor.

Fakat sonra lafi ücretlerine 47 milyon gibi gülünç bir zam yapıldığı için hükümete tepkili olan kamu emekçilerine getiriyor; kamu emekçilerinin örgütlü olduğu sendikaların yaptığı "sokağa dökülürüz" açıklamasını, "Memur sendikaları sokağa döküleceklerini söylüyorlar nereye dökülüyorlarsa dökülsünler, ben ne memur ne işçi karşıtıyım. Canım onlara feda. Onların üzerinden siyaset yapanlar var. Bunlar benim işçi ve memura karşı olduğumu göstermeye çalışıyorlar" diyerek yanıtlıyor. Daha doğrusu milyonlarca kamu emekçisini tehdit ediyor, onları ve yapacakları eylemleri ciddiye almadığını göstermek istiyor.

Erdoğan PETKİM işçisiyle dalga geçmeye çalışıyor

Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nin temel atma töreni için İzmir'e gelen Tayyip Erdoğan burada da işsizlikten, işsizliği kendilerinin önleyeceğinden dem vuruyor. Fakat bununla yetinmiyor. Tören sırasında PETKİM işçilerinin

protestosundan çok alınmış olacak ki, daha sonra Hilton Oteli'nde düzenlenen bir toplantıda, işçilere daha fazla işsizlik ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyen özelleştirmelere açıktan sahip çıkıyor. Hatta bu konuda üzerlerine düşen görevleri yerine getirmedikleri için işveren örgütlerini suçluyor. Yani kraldan çok kralcı kesiliyor. "Özelleştirme konusunda TOBB da TÜSIAD da üzerine düşeni yerine getirmedir. Üzerlerine düşen yapılmış olsaydı, bugün bu hallere gelmezdik" diyen Erdoğan, böylece kendisini protesto eden PETKİM işçisine de yanıt verdiğini düşünüyor.

Başbakan'ın hemen her konuşmasında bu sıraladıklarımıza benzer sözler bulmak mümkün. Ama bu hiç de gerekli değil. AKP'nin de, onun kurduğu hükümetin de işçi ve emekçiler hakkında gerçekte neler düşündüğü çok açık.

En az onun kadar açık olan bir şey de başbakanın işçi ve emekçilerle ilgili uluorta konuşmak için bizim durumumuzdan cesaret aldığı. Saldırıları bütün hızıyla sürüyor. Sömürü ve sefalet boyumuzu aştı, bıçak kemiğe dayandı. Fakat buna rağmen işçi ve emekçilerden anlamlı bir yanıt gelmiyor. Sendikacılar ise işçi ve emekçilerin mücadelesini örgütlemek yerine kuru protesto mesajları yayınlamakla meşguller. Hükümete "dur bakalım sen ne yapıyorsun" diyen yok. Yani meydan boş. O da atabildiği kadar atıyor, konuşabildiği kadar konuşuyor.

"Yürü bre hızır paşa, senin de çarkın kırılır" sözü bu tür durumlar için söylenmiş bir sözdür. Fakat bu sözü söylemek kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Çarkın kırılması, emekçilerle dalga geçmeyi pek seven "Hızır Paşa"ların devrilip gitmesi için bir an evvel örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Birleşik Metal-İş genel kurulları ve metal işçilerinin görevleri

Birleşik Metal-İş yaklaşık üç yıllık bir aradan sonra yeni bir kongreler sürecine girmiş bulunuyor. Kongre süreci işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırıların çığırından çıktığı, köleliğin yasalaştığı bir dönemin ardından gündeme giriyor. Kongre tarihini önceleyen üç yıllık süreç, işçi sınıfı ve emekçilerin kapsamlı bir yıkımla yüzyüze kalmasına, işsizliğin, açlığın ve sefaletin derinleşmesine, ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmesine tanıklık etti. Aynı zamanda bu süreç sermaye hükümetinin, emperyalist devletler ve İMF ile işbirlikçi burjuvaziye uşakça bir sadakat gösterdiğinin, işçi ve emekçilere ise düşmanlık beslediğinin kanıtı oldu.

Geride bıraktığımız döneminin bir başka önemli olgusu da, Türk-İş yöneticilerinin başını çektiği sendikal ihanet çetelerinin işçi sınıfına ağır bedeller ödemesidir. Bu üç yıllık dönemde işçi sınıfına ve emekçi yığınlarına yöneltilen saldırılar, sendika bürokratlarının ihanetçi ve teslimiyetçi tutumu sayesinde hayat bulmuştur. Tüm bunlar hem işçi sınıfının, hem de bu sınıfın motor gücü olan metal işçilerinin tarihsel görevlerle yüzyüze olduğunu göstermektedir.

Peki Birleşik Metal üyesi işçilerin önündeki görevler nelerdir? Genel kurullarda metal işçilerinin tutumu ne olmalıdır? Bu sorulara yanıt verebilmek için öncelikle genelde sendikaların, özelde ise Birleşik Metal-İş'in son üç yıllık döneminin kısa bir tablosunu çıkarmak gerekir.

Sendika bürokratları ihaneti büyüttüler!

Türkiye sendikal hareketinde son üç yılda büyüyen tek şey sendikal ihanet oldu. Gerçek ücretler düştü, ekonomi küçüldü, işten atmalar ve hak gaspları arttı, sendikalar küçüldü vb. Ama sendikal ihanet derinleştikçe derinleşti. Başını Türk-İş'in çektiği sendikal ihanet çeteleri son üç yılda yüzlerindeki maskeyi de söküp attılar. Kasım ve Şubat krizlerinin ardından 14 Nisan mitingi düzenlemekle yetinen bu ağalar, krizin bütün faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesine, onbinlerce işçinin işten atılmasına ve sosyal hak gasplarına çanak tuttular. Hatta daha da ileri giderek, işçilerin patronlar için fedakarlık yapmasını öğütlediler. 5 Eylül ve 2 Ekim 2001 tarihlerinde patron örgütleri ile bir araya gelen sendika bürokratları, işçilerden toplanacak paralarla patronların kullanması için "Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu" adı altında bir fon oluşturulmasını bile kararlaştırdılar.

Bu toplantılarda dönemin Türk-İş Başkanı Bayram Meral "işçiler olarak iki zeytinimizden birini vermeye hazırız" diyordu. Ama patronlar yalnızca fon ile yetinmek istemiyorlardı. Onların asıl istedikleri işçi sınıfının yüzyıllık kazanımlarının rafa kaldırılmasıydı. Bunun için patron örgütü TİSK, Çalışma Bakanı, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK başkanları yanyana gelerek 26 Haziran 2001 tarihinde iş yasalarının değiştirilmesi için bir protokol imzalamışlardı. Bu protokole dayanarak, işçi sınıfının mevcut tüm haklarını elinden alan, esnek çalışmayı yasalaştıran İş Yasası Ön Tasarısı hazırlandı. Yani yakın zamanda meclisten geçen ve bizlerin kölelik yasası dediğimiz yeni İş Yasası'nın startı sendika ağaları tarafından verildi.

Kölelik yasasının gündeme gelmesinin ardından

sendika bürokratları önce patronlarla pazarlığa oturdular, yasanın meclis gündemine gelmesinin ardından ise işçi sınıfını oyalamaya yöneldiler. Kölelik yasası mecliste onaylanana kadar işçi sınıfını sahte vaatlerle kandırdılar, basın açıklamaları ve miting gibi hava boşaltma eylemleriyle vakit geçirdiler. Oysa sermayenin kölelik saldırısı ancak işçi sınıfının birleşik bir mücadelesiyle, genel grev-genel direnişle püskürtülebilirdi. Ama ağaların böyle bir niyeti olmadığı gibi, işçilerden yükselen genel grev talebine de kulak tıkadılar. Böylece işçi sınıfının zorlu mücadelelerle elde ettiği kazanımlarının rafa kaldırılmasının önünü açmış oldular. İMF-TÜSİAD yıkım programları da sendika ağalarının ihanetçi tutumları nedeniyle hayat bulabildi. Özelleştirmeler, kamu kurumlarının tasfiyesi, tensikatlar ve düşük ücret dayatmaları hep sendikal ihanetin işçi sınıfına ödettiği bedeller oldu.

Kısacası son üç yılda sendikal ihanet çizgisi daha da derinleşti. Sendikal ihanetin başını çekenler bu üç yılda ihanetlerini daha açıktan yapar oldular. Patronlarla ve hükümetle, hiç gizleme gereği bile duymadan işçi haklarının pazarlığını yaptılar. Kuşkusuz sendika bürokratlarını bu kadar pervasızlaştıran ve açıktan sermaye ile işbirliği yapmalarını kolaylaştıran en büyük etken işçi sınıfının örgütsüzlüğüdür. Karşılarında işçi sınıfının örgütlü gücünü görmeyen sendika bürokratları, meydanı boş bularak at oynattılar.

Sendika ağaları, sermayenin işçi hareketini denetleme aracı olarak iş görmekteydiler. Onlar sermayenin piyonlarıydılar ve sendikalarımızdan sökülüp atılmalıydılar. Türkiye işçi sınıfının önündeki tarihsel görevlerin başında, sendika ağalarını defetmek ve sendikaları gerçek işçi örgütleri olarak yeniden inşa etmek görevi bulunmaktadır. Geride bıraktığımız son üç yıl, bu görevin ne kadar hayati bir önem taşıdığını bir kez daha kanıtladı.

Birleşik Metal-İş'in son üç yılı

Kriz döneminde saldırılar karşısında Birleşik-Metal'in tutumu

2000 Kasım ve 2001 Şubat krizlerinin ardından işçi sınıfının bütününe dönük çok yönlü bir saldırı dalgası başlatıldı. Metal işçileri de bu saldırılardan paylarını aldılar. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu hemen her fabrikada işten atmalar, ücretsiz izinler, girdi-çıkıtlar, sözleşme haklarının gaspı gibi bir dizi saldırı yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Bu saldırılar karşısında Birleşik Metal yöneticileri genelde uzlaşmacı bir tutum sergilediler. Her fırsatı metal işçilerinin kazanılmış haklarını budamanın aracı olarak kullanan metal patronları, karşılarında dirençli bir sendikal örgütlülük görmedikleri ölçüde saldırılarının dozunu daha da artırdılar.

Öyle ki, toplu sözleşmelerden doğan ücret artışları bile bir dizi fabrikada masaya yatırıldı ve kimilerinde ücret düşürmelere gidildi. Metal patronlarının saldırıları karşısında Birleşik Metal-İş'in tutumu kısaca şöyle özetlenebilir: Eğer patron 25 işçi atacaksa diyalog yoluyla bunu 15'e çekmek, eğer ücretsiz izinler gündemdeyse izin günü sayısını düşürmek vb. Kısacası Birleşik Metal'in metal patronlarının saldırıları karşısındaki tutumu hep uzlaşma olmuştur.

Bu üç yıllık dönem boyunca birkaç istisna dışında neredeyse hiçbir fabrika direnişi yaşanmamış, tüm saldırılar "uzlaşma" ile karşılanmış, metal işçilerinin kayıplarına yolaçmıştır.

Grup toplu sözleşmeleri ve esneklik karşısında alınan tutum

Metal sektöründe yaklaşık 100 bin işçiyi kapsayan, 2002-2004 yılları arasında geçerli olacak olan grup toplu iş sözleşmeleri satışla sonuçlanmıştı. Her dönem olduğu gibi satışın başını Türk Metal Sendikası çekmiş, Çelik-İş ve Birleşik Metal de satış sözleşmelerinin altına imza atmışlardı. Yapılan sözleşmeyi satış sözleşmesi olarak nitelendirmemizin esas nedeni yalnızca %12'lik bir ücret artışına imza atılmış olması değil, metal patronlarının örgütü MESS'in (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) dayatmalarına boyun eğilmesidir.

MESS sözleşme sürecinin başlamasından itibaren esnek çalışmayı dayatıyordu. MESS dayatmaları şunlardı: 1- Ücretsiz izin uygulaması, çalışma saatlerinin patronlar tarafından değiştirilebilmesi, telafi çalışması ve bu çalışma hafta sonuna gelse bile fazla çalışma sayılmaması 2- İş güvencesine ilişkin sözleşme hükümlerinin iş güvencesi yasasının yürürlüğe girmesiyle birlikte geçersiz sayılması 3- İş yasalarında yapılacak her değişikliğin sözleşme maddesi olarak kabul edilmesi ve sözleşme maddelerinin geçersiz sayılması.

Bu üç dayatmadan ilki MESS tarafından geri çekilmişti. Ama yeni iş yasasıyla birlikte ücretsiz izin uygulaması, çalışma saatlerinin patronlar tarafından serbestçe belirlenmesi, telafi çalışması, taşeronlaştırma gibi esnek çalışmanın her biçimi yasalaştı. Diğer iki dayatmanın altına ise sendikalar imza attılar. Hatta yasaların bile gerisine düşüldü. Örneğin iş güvencesi yasası işçiye dava hakkı tanırken, yapılan sözleşmede bu hak işçilerin elinden alındı ve uyuşmazlıkların özel hakem yoluyla 'çözülmesi' tek kural haline getirildi.

Köleliğe imza atmaktan daha büyük ihanet olabilir mi? Birleşik Metal yöneticileri böyle bir sözleşmenin altına imza atmalarını Türk Metal'e bağlıyorlar. "Gücümüz olsa" böyle bir sözleşmeye imza atmazdık diyorlar. Oysa henüz sözleşme imzalanmadan önce aynı yöneticiler MESS'in dayatmalarını kabul etmenin "ihanet" olacağını söylüyorlardı. Bu sözler Türk Metal'in ihanetine ortak olduklarının itirafıdır. Her şeyi dönüp dolaşıp Türk Metal'e bağlamak kadar saçma bir şey olamaz. Çünkü Türk Metal gerçekte bir patron örgütüdür, işçi düşmanı bir örgütlenmedir. Türk Metal gücünü patronların desteğinden almaktadır. Grup toplu sözleşmelerinde işçilerin karşısında sadece MESS değil, Türk Metal de bulunmaktadır. Türk Metal'in işçi düşmanı olduğunu bu sendikanın üyesi olan işçiler de bilmektedir. Ama eğer diğer sendikalar da Türk Metal'in yolundan gidiyorlarsa, Türk Metal üyeleri neden Birleşik Metal'e gelsinler ki?

1998 yılı bu açıdan öğreticidir. 1998 yılında satış sözleşmelerine tepki gösteren 10 bini aşkın işçi Türk Metal'den istifa etmiş ve günlerce üretimi durdurarak direnmişlerdi. Ama binlerce işçinin satışa karşı direnişe geçtiği bu dönemde de Birleşik Metal "gücümüz yok" diyerek Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin altına imza atmıştı. Oysa grev kararı

alınır direnişe geçiş ve direnişteki binlerce işçiyle buluşulsa Türk Metal'deki çatlama daha da büyüyebilir, MESS'e geri adım atılabilirdi. Ama öyle olmadı. Birleşik Metal hem kendi tabanından gelen "grev" istemine ve hem de direnişteki metal işçilerine sırt çevirdi. Öyle ki, grev kararı almak bir yana, Türk Metal'den istifa eden işçilerin örgütlenmesi için de yeterli çaba gösterilmedi. Çünkü direnişteki işçilerin kendilerini de aşabileceğini düşünüyorlardı.

Birleşik Metal genel merkez yöneticileri herşeyi "gücümüz yok" edebiyatıyla açıklamayı sürdürüyorlar. Öyle ki, bırakalım MESS'i, tek bir patron karşısında da aynı edebiyata sarılıyorlar. İşten atmalar, ücretsiz izinler, girdi-çıkıtlar ve hak gaspları karşısında da direnmeden teslim olmayı tercih ediyorlar. Oysa direnmeden alınan yenilgi her zaman daha büyük oluyor.

Son üç yılda bir dizi fabrikada sendika fiilen tasfiye edildi. Hemen her fabrikada saldırılar hayata geçirildi. Bu saldırılar karşısında Birleşik Metal'in tutumu birkaç istisna dışında hep direnmeden teslim olmak oldu. Grup TİS'lerinde de aynı yolu tercih etmişler, "ihamet" dedikleri kölelik dayatmasına imza atmışlardı. Peki bu yöneticilerin düşman kuvvetlerini görür görmez mevzilerini terk eden komutanlardan ne farkı vardır?

Kölelik dayatması karşısında alınan tutum

Taşeronlaştırmayı, ücretsiz izinleri, toplu işten atmaları, geçici, part-time, sözleşmeli vb. çalışma biçimlerini yasalaştıran, ödünç işçi, telafi çalışması, denkleştirme gibi uygulamalar getiren, 8 saatlik işgünü, hafta sonu tatilini, fazla mesai ücretini, kıdem tazminatını kaldıran kölelik yasası neredeyse hiç tepki gösterilmeden geçtiğimiz haftalarda meclisten geçti. Sermayenin kölelik saldırısı karşısında konfederasyonlar uzlaşmacı bir tutum sergilediler. Sendikalar ise genel olarak bu tutuma ayak uydurdular. Birleşik Metal'in tutumu da farklılık göstermedi. Daha da kötüsü, Birleşik Metal kölelik dayatmasına TİS'lerde de imza atmıştı. Kölelik yasasının gündeme gelmesinin ardından Birleşik Metal yöneticileri beklemece bir tutum sergilediler. Şubeler genel merkezler, genel merkezler de konfederasyonlara pas atıp durdular. Oysa Birleşik Metal Genel-İş'le birlikte DİSK'in en önemli gücünü oluşturuyordu. Fakat birkaç basın açıklaması ve yazıp çizmeler dışında Birleşik Metal'den herhangi bir tutum gelmedi. Kölelik yasası karşısında da Birleşik Metal uzlaşmacı-beklemece bir tutum sergiledi.

Birleşik Metal İş'in son üç yılına uzlaşmacılık damgasını vurmuştur. Yukarıda başlıklar altında verdiğimiz örnekler yalnızca özet bir tablo sunmaktadır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

(Devam edecek...)

Hükümetle Türk-İş ağaları kolkola...

Kamu TİS'leri ihanetle sonuçlandı!

Türk-İş'in 450 bin kamu işçisi adına yürüttüğü toplu sözleşme süreci ihanetle sonuçlandı.

Son birkaç yıldır kamu TİS'lerinde yaşanan komedi bu yıl da değişmedi. Başta hükümet düşük ya da sıfır zam dayatarak Türk-İş ağalarını şahlandırıyor. Bilindik tarzlarıyla Türk-İş ağaları "greve gideriz" tehdidi savurarak sözümona hükümeti köşeye sıkıştırıyor. İMF anlaşmalarını öne süren hükümet "kaynak yok" bahanesini gündeme getiriyor, sonra da ağzını %5-10 "artış" ile açıyor. İhanetlerini bir parça olsun perdelemek ihtiyacından olsa gerek bu satılmış ağalar yapılan artış "az" bularak, birkaç rakam üstünü hükümete "dayatıyorlar". Al takke ver külâh misali süren TİS'lerin sonucunda bir bakıyoruz ki, hükümetin dediği oluyor.

Yapılan onca kuru gürültü de cabası. En sonu alınlarındaki kara lekeye bakmadan göğüslerini gere gere "biz kazandık" yalanını büyük bir arsızlıkla savuruyorlar.

Bu TİS'lerde yaşananlar da değişmedi. 22 Temmuz akşamı Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç ile Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin arasında yaklaşık 6 saat süren pazarlık, "anlaşma" ile sonuçlandı. Peşi sıra kamuoyuna "şükran"larını sunan karşılıklı açıklamalarla, kameralara kolkola verdikleri pozlarla sonuçtan duydukları memnuniyeti göstermiş oldular.

Her iki tarafı da bu kadar memnun eden sonuç ne?

Hükümet öncesinde ilk 6 ay için %5, ikinci 6 ay için %9 artış önermişti, Türk-İş ilk altı ay için %14'ten aşağısı olmaz demişti. Anlaşmaya göre ilk 6 ayda yapılacak zam, işçinin çıplak brüt ücretinin %5'inden düşük olamayacak. Bu orana "55 milyon seyyayen zam yapıldı" denilse de yüzdelik oranı değişmiyor. Sonuçta hükümetin dayattığı oldu! Hükümet ikinci 6 ay zamları için öncesinde %9, üçüncü ve dördüncü 6 aylar için ise %5 demişti. Bağıtlanan anlaşmaya göre ikinci 6 aylık dönemde %9, üçüncü ve dördüncü 6 aylık dönemlerde %5'er oranında artış yapılacak. O halde Türk-İş ağaları hangi yüzle "biz kazandık" diyorlar?

Salih Kılıç'ın "gurur"la sunduğu anlaşma maddelerinden diğerini özelleştirme mağduru işçilerin kanun düzenlemesiyle yeniden işe yerleştirilmesi konusu oluşturuyor. Maddenin pratikte hiçbir anlam ifade etmediğini, hem geçen TİS'lerde benzer bir madde olmasına rağmen işsiz kalan binlerce işçinin gerçekliği, hem de İMF'ye verilen taahhüdü hatırlatan basın mensuplarına Şahin'in verdiği yanıt açığa çıkarıyor:

"Herhangi bir problem yaşanacağını düşünmüyorum. O da kendi mecrası içinde devam edecek. Bu hedefleri de yakalamayı planlıyoruz. Atıl istihdamla ilgili yıl sonuna kadar 17 bin civarında işçimizin emekli veya başka suretlerde iş akitlerinin sona erdirilmesi söz konusu. Onunla ilgili süreç yıl sonuna kadar devam edecek. Bu rakamı tutturabileceğimizi zannediyorum."

Söz konusu maddenin bir başka ifadesi, özelleştirmelere ve işten atmalara karşı Türk-İş hainlerinin kollarını kıpırdatmaya niyetli olmadıklarıdır.

S. Kılıç'ın bir başka "övünç" duyduğu madde ise zorunlu emeklilikle ilgili. Maddenin düzenleniş şekli bunun da koca bir yalan olduğunu gösteriyor. Anlaşma, zorunlu emeklilik uygulaması yerine gönüllü emekliliğe devam edilmesi doğrultusunda mutabakat sağlandığı yönünde. Hükümetin bugüne kadar işçi ve emekçileri nasıl "gönüllü emekliliğe" razı ettiğini bilmeyen yok. Ya ikramiyelerin verilmeyeceği, ya da işten atma vb. tehditlerle işçiler bu saldırıya "razı" ediliyorlar.

Kim kimi "göbekten deldi"?

Sıfır zammın İMF'den kaynaklandığını dile getiren

Kılıç, "Sıfır zammı, deldik geçtik. O teklifi yırtıp çöpe attık. İmzalanan bu protokol, İMF'yi de tam göbeğinden deldiğimizin belgesidir" açıklaması yaptı. TİS sürecini İMF uşağı hükümetle el bebek gül bebek diyaloglarla geçiştiren Kılıç, anlaşma sonrası en düşük 455 milyon ücret alacak olan binlerce kamu işçisiyle açıktan alay ediyor. Binlerce işçi açlık sınırında sefaletle boğuşurken yapılan protokol Kılıç'ın "İMF'yi göbeğinden deldiğinin" değil olsa olsa ihanetinin yeni bir belgesi olabilir ancak.

Türk-İş Başkanı "Sıfır zammı deldik, o teklifi yırtıp çöpe attık" derken hiç utanmıyor. Ortada kazanım adına ne var, ne yırtılıp çöpe atıldı? Yırtılıp çöpe atılan bir şey varsa o da Kılıç'ın ar damarı olmalı. Çünkü onbinlerce işçinin gözünün içine baka baka en utanmaz, en aşağılık yalanları büyük bir pişkinlikle savunmak her babayığının harcı değil...

İşçiler "hükümet istifa", Kılıç "sayın Şahin de bir emekçi" diyor!

Türk-İş Başkanı, zor koşullarda, kritik bir zamanda yapılan "zorlu" pazarlıkların masabaşında uzlaşmayla sonuçlanmasında, Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in çok büyük payı olduğunu belirtiyor. Kılıç, ihanetinin karşılığında alacağı pay için yaptığı pazarlıkta bayağı "zorlanmış" olmalı. Çünkü baştan beri al gülüm ver gülüm süregiden TİS'lerde ortada "zora" giren başka bir şey görünmüyor.

İşçiler alanlarda hükümete lanetler okuyup istifasını isterken, Kılıç şunları söylüyor: "Sayın Şahin, bu müzakerede makul ve dengeli şekilde işçiden yana, uzlaşmacı bir tutum sergiledi. Bu bizim en büyük avantajımız oldu. Sayın Şahin'in geçmişte babası ve amcasıyla birlikte fırın işçiliği yapmış olması, alınteri ve emeğin değerinin takdirini kolaylaştırdı." Kamu işçilerinin yaşadığı sorunlardan bihaber olan bu zat, işçi sınıfına ihanetlerinin karşılığını milyarlar aldığı için alınteri ve emeğiyle geçinmenin ne demek olduğunu bilmiyor. Kılıç'ın yere göğe sığdıramadığı Şahin, sermayenin hükümetteki uşağı ve temsilcisidir. İMF'yle kölelik anlaşmalarına imza atan, kölelik yasasını çıkaran, özelleştirmelere hız veren bir hükümetin bakanıdır.

İşbirlikçi hainlerden hesap soralım!

Türk-İş yönetimini bu denli arsızlaştıran, Hak-İş ağalarını da aynı maddelerin altına imza attıran neden işçilerin TİS'lere sahip çıkmamasıdır. Ne TİS öncesinde, ne de TİS'ler sürerken işçiler sürece müdahale edecek bir örgütlülük yaratmadılar. TİS komiteleri kurarak masaya yumruğu vuran taraf olmak yerine hükümetle işbirliği yapan birkaç satılmış meydanı boş bıraktılar.

Tabanda örgütlü ve birlikte hareket etmeyen işçi sınıfı, bugün olduğu gibi yarın da yeni ihanetlerle yüzyüze kalacaktır. Sorun tek başına TİS'lere yönelik alınacak tutumla ilgili değildir. Saldırıları bitmedi, özelleştirmelerle, işten atmalarla, örgütsüzleştirmelerle vb. sürüyor. İşyerlerinde güçler birleştirilmeden, ortak bir tutum alınmadan, direniş ve grev komiteleri kurulmadan saldırılar durdurulamaz, işbirlikçi sendika ağalarından hesap sorulamaz. Kaybedilecek bir gün, geriye atılacak tek bir adım kalmadı. İşçi sınıfı ve emekçiler harekete geçmediği sürece sendikal ihanet şebekesi daha da arsızlaşacak ve pervasızlaşacaktır. Meydanın boş olmadığını, ihanetlerinin yanlarına kâr kalmayacağını göstermek için harekete geçmeli, tabanda örgütlenmeli ve direniş komiteleri oluşturmalıyız.

Saldırıları göğüslemek için

Kamu emekçileri hareketine

Kapsamlı saldırı karşısında son 13 yılın en zayıf tablosu

Kamu emekçileri hareketi kritik bir dönemin başında bulunuyor. Bu dönemin ayırıcı özelliği, kamu emekçilerinin tarihin en kapsamlı saldırısıyla yüzyüze bulunuyor olmasıdır. "Kamu yönetimi reformu" adı altında hazırlıkları yapılan bu saldırıyla birlikte eğitim ve sağlık gibi bugüne kadar devletin temel sosyal fonksiyonları arasında sayılan bir dizi hizmet alanı toptan piyasalaştırılıp özelleştirilecektir. Beraberinde kamu emekçilerinin, iş güvencesi de dahil olmak üzere bir dizi iktisadi-sosyal kazanımı bir çırpıda tırpanlanacaktır. Esnek çalışma düzeni kamu işyerlerinde de egemen hale getirilirken, sendikal örgütlenmenin köküne kibrit suyu dökülecektir.

Saldırı bu biçimiyle salt kamu emekçilerini değil bir bütün olarak toplumun ezilen yığınlarını hedeflemektedir. Bugüne kadar devletin halka ücretsiz olarak sağlamakla yükümlü olduğu temel-yaşamsal toplumsal hizmetler artık birer piyasa konusu haline getirileceğinden, emekçiler bu hizmetlerden yoksun kalacaktır. Bu durumda emekçi halkı salgın hastalıklar, sefalet ve ölüm bekliyor. Dünya çapında uluslararası sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda GATS gibi anlaşmalara bağlı olarak yürütülen aynı saldırının sonuçları da bunu doğruluyor. Saldırının hayata geçirildiği ülkelerde açlıktan ölümler, salgın hastalıklar vb. hızla boyutlanmıştır. Ülkemizde yaratacağı sonuçlar da farklı olmayacaktır.

Saldırının hedefinde bir bütün olarak emekçiler bulunsu da saldırının püskürtülmesinde anahtar rol kamu emekçilerine aittir. Çünkü hem saldırının öncelikli muhatabıdır, hem de mücadele birikimi, bilinç ve örgütlenme düzeyi bakımından hala da toplumun görece en ileri kesimi durumundadır. Dolayısıyla saldırının püskürtülmesi, birçok şeyin yanı sıra kamu emekçilerinin topluma karşıda bir sorumluluğudur.

Ancak kamu emekçileri hareketi kendi gelişme süreci içerisinde en geri noktaya düşmüş bulunmaktadır. Saldırının kapsamı ve şiddeti ile hareketin bu saldırıyı karşılama gücü arasında büyük bir mesafe söz konusudur. Kamu emekçileri hareketi, böyle bir dönemde tarihinin en kapsamlı saldırısını karşılamak durumunda kalmaktadır.

Kamu emekçileri hareketinde durum

Kamu emekçileri hareketi uzun dönemdir sahte sendika yasasının cenderesi içerisinde. Sendikalara hakim reformist bürokratlar tarafından kontrol altında tutulmaktadır. Sendikal bürokrasi mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermek şöyle dursun kamu emekçilerini sahte sendika yasasının mekanizmaları içerisinde boğmak için sistemli bir çaba sarfetmektedir. Toplu görüşme adı altında oynanan oyunla emekçileri sersemletmekte, bilincini ve mücadele isteğini sistematik biçimde kırma uğraşısı vermektedir.

'90'ların başından itibaren yasalara rağmen fiili-meşru bir mücadele hattında gelişen hareketin yarattığı mücadele geleneği, ileri politik bilinç ve örgütlülük düzeyine rağmen devrimci bir önderlik yaratamadı ve geriledi. Kamu emekçileri sendikal bürokrasinin denetimi altında yeniden "memurlaşma" sürecine sokuldu. Sendikal bürokrasi sahte sendika yasasıyla birlikte elde ettiği olanaklara dayanarak geçmişin mücadelecilik dinamik ve birikimlerini tasfiye misyonuna soyundu. Bu misyonun gereklerinin

sistematik biçimde yerine getirmesiyle birlikte hareket içerisinde dağılma ve demoralizasyon ileri boyutlar kazandı. Hak alma bilinci dumura uğratıldı. Sendikal mücadele toplu görüşme adı altında her yıl tekrarlanan bir oyuna indirildi. Böylelikle 11 yıllık mücadelenin yarattığı birikim tahrip edildi, geçmişin mücadele geleneğine sırt dönüldü.

Sonuç olarak bugün kamu emekçileri hareketini karakterize eden, mevcut sendikal yönetimlere güvensizlik, sendikal mücadeleden beklentisizlik, dağılmışlık ve moral erozyondur. Yine de herşeye rağmen kamu emekçileri hareketi görece ileri bir politizasyona, bitirilemeyen güçlü bir mücadele isteğine ve yılları bulan bir mücadele deneyimine sahiptir. Bu durum kendisini yakın dönemde yapılan bir dizi eylem vesilesiyle de ortaya koymuştur. Kamu emekçileri herhangi bir sonuç alıcı niteliği olmadığı halde, bunun bilincinde olarak bir dizi eyleme kitlesel olarak katılmıştır.

Kamu emekçilerinin acil ihtiyacı, mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilecek kararlılık ve ciddiyette bir önderliğin yaratılmasıdır. Böyle bir önderliğin ortaya çıkarılması hareketin içerisine sokulduğu cenderenin kırılmasında belirleyici olacaktır. Mevcut beklentiler ve arayışlar da bu yöndedir. Dolayısıyla kamu emekçilerinin sermayenin kapsamlı saldırısına karşı duracak güçte seferber edilmesi için devrimci bir önderlik iradesinin ortaya konulması kilit önemdedir. Bu boşluğun doldurulması hareketin mevcut durumu değiştirme yönünde ilerletilmesi çabasına bağlı olacaktır. Böyle bir iradenin varlığı da kısa sürede kamu emekçileri hareketini yeniden fiili-meşru mücadele kanalına sokabilecek dinamikleri harekete geçirebilecektir.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin önderlik iddiası

Devrimci önderlik boşluğunu dolduracak bir önderlik iddiası ve sorumluluğuyla harekete geçmek, Sosyalist Kamu Emekçileri'nin bugün tüm politik-pratik çalışmalarının bağlanacağı eksenidir. Mevcut güç ve imkanlar ne kadar sınırlı olursa olsun böyle bir iddia ve sorumlulukla hareket etmek zorundadırlar. Elbette bunu yaparken mevcut gerçekliklerinden kopuk davranamazlar. Tersine, mevcut durumun bilincinde olarak, hareketin gelişme sürecinde Sosyalist Kamu Emekçileri'nin pratiğinin irdelenerek zayıflık ve yetersizliklerin net biçimde ortaya konulup aşılmasıyla bunu başarmak mümkün olacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri yakın dönemde hareketin yaşadığı süreçleri değiştirecek bir güç ve irade ortaya koyamamıştır. Her ne kadar hareketin gelişme süreçlerine ilişkin net bir bilinç ve tutuma sahip olsa da, pratikte buna uygun bir konumlanma ve müdahale gücü gösterememiştir. Bununla birlikte zamanla hareket içerisinde taraf olma yöneliminde ve sürece müdahale çabasında ciddi bir zayıflama ortaya çıkmıştır. Bu durum zaman zaman kayıtsızlık boyutlarına dahi varabilmiştir. Bazı yerellerde dönem dönem müdahale örnekleri görülebilmişse de genel olarak durum değişmemiştir. Bütünü kucaklayan bir politik yönelim ve merkezi planlamadan yoksun bir çalışma düzeyi sınırlarının dışına çıkılamamıştır. Bundan dolayı mevcut güçler büyük ölçüde atıl ve etkisiz kalmıştır.

Sosyalist Kamu Emekçileri, artık bu durumu değiştirme, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verme iddiası ve sorumluluğuyla bir taraf olarak davranmak

durumundadırlar. Bunu başaracak asgari güçlere sahiptirler. Mevcut güçleri hareketin ihtiyaçlarına yanıt veren doğru bir politik perspektif ve merkezi bir planlamaya bağlı olarak harekete geçirmek bu anlamda atılmış ilk ciddi adım olacaktır.

Önderlik pratiği ve sorumluluklar

Bugün kamu emekçileri hareketi içerisinde sendikal önderlik iddiası taşıyan sayısız grup mevcuttur. Ancak her ne renkte olursa olsun bu grupların pratiği sendikal bürokrasiye karşı muhalefet sınırlarını aşmamaktadır. Bu haliyle de ister devrimci olsun, isterse geçmişte KESK yönetiminde bulunuyor olsun, tüm gruplar seçimlere endeksli bir politik-pratik hatta buluşmaktadır. Bu nedenle söz konusu bu gruplar arasındaki ayırım çizgileri oldukça belirsizdir. Belirsiz olduğu gibi seçimlerde, kağıt üzerinde savunuyor göründükleri tüm ilkeleri masabaşı ittifak görüşmelerine feda edebilmektedirler. Amaç sendikal kademelerde yer edinmek olunca kamu emekçileri hareketinin çıkarları sakınmasız bir kenara bırakılmaktadır. Bunun böyle olmasının en önemli nedeni, söz konusu grupların nasıl bir sıfat taşıyorlarsa taşınlar iktidar ufkundan yoksun olmaları gerçeğidir. Bu onların küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal kimliklerinin dolaysız bir yansımasıdır. Öyle ki bu kimlik onları kamu emekçilerinin çıkarlarıyla çatışma içerisine sokabilecek bir çizgiye savurmaktadır. Bu ilkesizlikleri, önderlik yeteneğinden yoksunluk ve ufuksuzlukları bugün kamu emekçilerinin geniş bölüklerince de bilincinde olunan bir gerçektir. Bundan dolayı kamu emekçilerinin geniş bölükleri nezdinde herhangi bir güvenilirlikleri ve inandırıcılıkları bulunmamaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi hareketin devrimcileşme ihtiyacına bağlı olarak ele almaktadırlar. Sendikal bürokrasinin etkisizleştirilmesinin hareketin devrimcileşme yönünde katedeceği mesafeye bağlı olduğu bilinciyle hareket etmektedirler. Bundan dolayı sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi seçimlere endeksli bir sendikal muhalefet oluşturma biçiminde ele almamakta, kamu emekçileri hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi çabasına bağlanmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin önderlik iddiası bunun için seçimlere bağlı bir sendikal bürokrasi teşhiri pratiğine sıkışamaz, kamu emekçilerini sermayeye karşı mücadele saflarında örgütlenme, ileriye çekme hedefine bağlı bir politik-pratik hatta ilerler. Buna bağlı olarak sendikal bürokrasinin etkisizleştirilmesi, kamu emekçilerinin bağımsız politik-eylem-örgütlenme inisiyatifinin geliştirilerek sendikal bürokrasinin harekete geçirilmesi -önden gitmeye zorlanmasını da içerir. Sosyalist Kamu Emekçileri işte böylesi bir çaba ve pratik mücadele içerisinde önderlik iddialarına maddi bir anlam kazandırarak sendikal bürokrasiyi sendikalardan kazımayı, sendikaları gerçek sınıf sendikaları haline getirmeyi hedefler.

Sosyalist Kamu Emekçileri kısa vadede, sermayenin kapsamlı saldırısına karşı kamu emekçilerini harekete geçirme görevini omuzladıkları gibi, bu çabaya bağlı olarak sendikal bürokrasiye harekete geçmeye zorlayacak, geçmediği durumda kamu emekçilerini harekete geçirme çabasına bağlı olarak bertaraf edecek bir politik-pratik mücadele hattını oluşturmak zorundadırlar. Önemli olan hareketin ihtiyaçlarını karşılamayı hedefleyen ciddi,

e acil müdahale zorunluluğu

tutarlı bir faaliyeti sistematik biçimde örebilmektir. Sosyalist Kamu Emekçileri bu bilinçle, hem kamu emekçilerini saldırılara karşı seferber etmeyi, hem de sendika bürokrasisinin hareket üzerindeki kontrolünü kırarak biçimde sendikal mekanizmaları çalıştırarak, mevcut saldırıya karşı kamu emekçilerinin örgütlü gücünü açığa çıkarmayı hedeflemelidirler.

“Kamu Yönetimi Reformu” saldırısına karşı mücadele seferberliği!

Kamu emekçileri hareketinde dönemin en önemli sorunu “Kamu Yönetimi Reformu”na karşı mevcut zayıflıkları aşarak sonuç alıcı bir mücadele hattının örgütlenmesidir. Sendika bürokrasisinin tavrı bellidir. Bugün her ne kadar saldırı konusunda mücadele ve kararlılık söylevleri verseler de, onların yasayı püskürtecek bir kararlılığı ve niyeti taşımadıkları ortadadır. Sadece saldırıya karşı mücadelenin örgütlenmesi yönünde herhangi bir mücadele programına sahip olmamaları değil, yanı sıra geçmiş deneyimler bunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Göstermelik, sonuç almaktan uzak bilindik eylem çizgisiyle bu kapsamlı saldırıya yanıt vermek mümkün değildir. İnisiyatifin sendikal bürokrasiye bırakılması durumunda geçmişte nasıl sahte sendika yasası geçtiyse, bu kapsamlı saldırı da öyle geçecektir. Halihazırda bugünkü pratikleri de bunu doğrulamaktadır. Saldırıya karşı bilinen mücadele söylemleri dışında ne ciddi bir çalışma görülmekte, ne de bir mücadele programı bulunmaktadır. Oysa saldırıyı püskürtmenin yolu bellidir. Bu yol saldırı geri çekilinceye kadar sürececek bir genel grev-genel direniştir. Bu açıklık ve kararlılıkta olmak, bugün saldırıya karşı sürdürülecek her türlü çalışmayı bu hedefe bağlamak zorunludur. Bunun böyle olmaması, mevcut yaygın güvensizlik ortamında kamu emekçileri kitlesini saldırılar karşısında derin bir kayıtsızlığa ve saldırıların püskürtülebileceğine dönük büyük bir inançsızlığa götürmektedir. Kamu emekçileri hareketi, tüm mücadele isteği ve kararlılığına karşın mevcut sendikal yönetimin inançsızlığı ve yenilgiyi kabullenmişliğini paylaşmakta, saldırılar karşısında çaresizliğe düşmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri, bu tablodan hareketle dönemsel bir kampanya planı oluşturmak ve hayata geçirmek zorundadırlar. Doğaldır ki böyle bir kampanyanın hedefi kamu emekçilerini saldırıya karşı bilinçlendirmek, örgütlemek ve harekete geçirmektir. Ancak sendikal bürokrasisinin hareket üzerindeki kötürümleştirici etkisi düşünüldüğünde, böyle bir çalışmanın sendikal bürokrasiye harekete geçirmeyi zorlayacak biçimde örgütlenmesi gerektiği açıktır. Aksi halde saldırıya karşı ne denli başarılı bir bilinçlendirme çalışması yaparsak yapalım, sonuç alıcı bir eylem hattına bağlanmaksızın elde edilecek olanakların örgütlenmesi ve ileriye çekilmesi mümkün olmayacaktır.

Buna bağlı olarak Sosyalist Kamu Emekçileri'nin örgütleyeceği dönemsel kampanyanın birbirine sıkı sıkıya bağlı iki ana ayağı olmalıdır.

Örgütlenme ve mücadele hattı

Bunlardan birincisi, saldırı konusunda yaygın bir bilinçlendirme çalışması yürütmek, böyle bir çalışmanın açığa çıkaracağı duyarlılıkları genel grev hedefine bağlı olarak harekete geçirmek ve işyeri-sektör ve ülke genelinde örgütlemektir.

Yürütülecek bilinçlendirme çalışmasının işyerlerini hedeflemek zorunda olduğu açıktır. Bugüne kadar KESK ve bağlı sendikalar konuyla ilgili bir dizi broşür-bildiri hazırlamış, çeşitli panel ve sempozyumlar örgütlemiştir. Ancak bu çalışmalar sadece hareketin en ileri güçleriyle sınırlı kalmış, sorun sadece dar ve görece ileri bu kitlenin gündemine sokulmuştur. Saldırı hala geniş kamu emekçi yığınlarının gündemine girmiş değildir. Bundan dolayı yürütülecek kitle çalışması gerek saldırının içeriğini deşifre edecek broşür ve bildiriler aracılığıyla, gerekse konuya dair örgütlenecek panel ve seminer gibi araçlarla işyerleri zeminine taşınmak durumundadır.

İşyerleri zemininde yürütülecek yaygın bir bilinçlendirme faaliyetinin etkili hale getirilmesi ile eylem ve örgütlenme yönünde derinleştirilmesinde anahtar, işyeri temsilcilik kurumlarıdır. Bulduğumuz işyerlerinde böyle bir çalışma programını hayata geçirebilmek için -bilinçlendirme çalışması da dahil- işyeri temsilcilik kurumlarını harekete geçirmek büyük önem taşımaktadır.

Hareketin yaşadığı sürecin işyeri temsilcilik kurumlarını-dinamiklerini büyük ölçüde tahrip ettiği bilinmektedir. Bu kurumların altını doldurmak bizim göstereceğimiz inisiyatife ve enerjiye bağlı olacaktır. Mevcut işyeri temsilcilerinin sorunu gündeme alması ve işyerine yönelik bir çalışma programı çıkarma yönünde harekete geçmeye zorlanması, eğer bu gerçekleşmiyorsa fiili olarak işyeri temsilcisi gibi çalışarak işyerindeki ileri-dinamik güçlerin biraraya getirilmesini hedeflemek zorundayız. Bu güçlerin biraraya getirilmesi onların saldırı konusunda bilinç açıklığına kavuşturulmalarına bağlı olabilir. Bundan dolayı duruma göre ya önce bulduğumuz işyerinde etkili bir bilinçlendirme çalışmasına mevcut güçlerimizle başlarız ya da işyeri temsilcilik kurumu zemininde biraraya getirdiğimiz güçlere yaslanarak etkili bir bilinçlendirme çalışması örebiliriz.

İşyeri temsilcilik kurumu zemininde biraraya getirilmiş güçlere dayanarak tabanın birimler esasına uygun biçimde örgütlenmesi çalışmada derinleşmenin bir diğer halkasıdır. Bilinçlendirme ve örgütlenme yine her düzeyde KESK'in harekete geçmesini beklemeksizin işyeri bazında da olsa bir eylem hattına bağlanmak zorundadır. Böylelikle daha geniş kamu emekçileri kitlesinin saldırı hakkında bilinçlenmesi ve işyeri temsilcilik kurumunun işyerinde sağlam biçimde kök salması sağlanmış olacaktır.

İşyeri temsilcilikleri kampanyanın örgütlenmesinde anahtar öneme sahip oldukları gibi, sendika bazında da şube temsilciler kurulları aynı işleve sahiptirler. Nasıl işyeri bazında işyeri temsilciliklerini saldırılara karşı bir çalışma programı kararı almak ve uygulamak için çalıştırmayı hedefliyorsak, sendika bazında yürütülmek üzere şube temsilciler kurullarının gündemine de böyle bir çalışma programı götürmeliyiz.

Ancak bugün bu kurullar işyeri dinamiklerinden kopuk, bağımsız inisiyatif geliştirme yeteneğinden yoksun, sendika yönetimlerinin denetiminde bulunmaktadırlar. Buradan hareketle şu sonucu çıkarmak mümkündür. Şube temsilciler kurulları, işyeri temsilcilik kurumlarının etkinleşmesine bağlı olarak gerçek işlevlerine uygun biçimde hareket edebilirler. Dolayısıyla işyeri temelinde yürütülecek çalışmalara bağlı olarak şube temsilciler kurullarını da sendika yönetimlerinden bağımsız gerçek birer karar organı olarak çalıştırmayı hedeflemeliyiz. Bu durumda işyeri temelinde derinleşme yukarıya doğru

bir genişlemeyle birleştirilmiş olur. Böylelikle bir işyerinde elde edilen gelişme diğer işyerleri üzerinde devindirici bir rol oynar. Böyle bir hareket tarzı ile saldırıya karşı tabandan yürütülen ve derinliği olan bir hazırlık süreci örgütlenebileceği gibi, sendikal bürokrasisinin harekete geçirilmesi ve mücadele süreci içerisinde denetlenmesinin de yegane yolu açılmış olacaktır. Yanı sıra güçlü taban dinamikleriyle mücadelenin yönünü belirleme imkanları da elde edilebilecektir.

Sendikal bürokrasiyi etkisizleştirip sendikaları harekete geçirmek zorundayız!

İkinci olarak, birinciye bağlı olarak yürütülecek çalışmanın her anında, sendika yönetimlerinin ve KESK'in harekete geçmesini, somutta bugünden yasa meclise geldiğinde uygulanmak üzere süresiz iş bırakma kararının alınmasını ve bu hedefe bağlı olarak konfederasyon çapında bilinçlendirme-eylem ve örgütlenme ayaklarına oturacak sistematik bir hazırlık çalışmasının örgütlenmesini zorlayacak bir çalışma programı çıkarmaktır. Böyle bir çalışma programı ile hem saldırıya karşı yürütülecek bilinçlendirme-örgütlenme ve eyleme geçirme yönlü çalışmada başarı kazanma imkanı yaratmış, hem de kamu emekçileri hareketini sendikal bürokrasi ile hesaplaşma kanalına sokmuş olacağız.

İçerisinde bulduğumuz “toplu görüşme süreci” böyle bir çalışmanın yürütülmesine ayrıca uygun bir zemin sağlamaktadır. Bilindiği üzere sendikal bürokrasi son birkaç yıldır mücadeleyi oyundan başka bir anlamı olmayan bu sürece kilitlemiştir. Sendikal faaliyeti üye kaydetmek, yetki almak ve devletle hiçbir yaptırım niteliği olmayan masabaşı görüşmelere endekslemek onların tek “mücadele” tarzı ve anlayışı haline gelmiştir. Kamu emekçileri de bu oyunun farkındalar ve bu süreçte herhangi bir beklenti içerisinde değiller. Dolayısıyla sendikal bürokrasiye hedefleyen çalışma programı bugün öncelikle bu oyunu bozmak durumundadır. “Toplu görüşme oyunu değil, devrimci sınıf mücadelesi!” tutumu bu yönde örgütlenecek çalışmanın bağlanacağı eksen olmalıdır. “Kamu yönetimi reformu” saldırısına karşı genel grev hedefine bağlı bir mücadele programı oluşturulması yönünde güçlü bir basınç örgütlenmelidir.

Bu yönde örgütlenecek faaliyette, KESK yönetiminden “toplu görüşme oyunu”ndan çekilerek saldırıya göğüs gerecek bir mücadele programı oluşturmasını talep edecek bir imza kampanyası etkili bir araç olarak kullanılabilir. Böyle bir aracın kullanımı ile geniş kamu emekçi kitlesini hem bu doğrultuda bilinçlendirmiş, hem de net bir tutum aldirmiş oluruz. Bu yönde bir çalışmanın güçlü taban dinamikleriyle buluşması, aynı zamanda, tabanın süresiz iş bırakma yönünde güçlü bir irade beyanı anlamına gelecektir.

Önderlik bilinciyle ileri çıkma cüreti gösterelim!

Sosyalist Kamu Emekçileri, önderlik iddiası ve cüretiyle kamu emekçileri hareketinin devrimci önderlik ihtiyacını karşılamak üzere, büyük bir enerji ve sorumluluk bilinciyle hareket etmelidirler. Bir kez daha belirtelim ki, başarıya ulaşacak asgari güçlere ve birikime sahibiz. Önemli olan mevcut güç ve birikimi böyle bir iddia ve sorumluluk bilinciyle seferber etmek, her düzeyde ileriye çıkma cüreti gösterebilmektir.

Saddam'ın oğullarının öldürülmesine bağlanan umutlar daha baştan direniş duvarına çarptı...

Çırpındıkça batacaklar

C. Kaynak

ABD emperyalizminin Irak'ta içine düştüğü çıkmaz giderek derinleşmeye, batışı da aynı yoğunlukla hızlanmaya devam etmektedir. Bugüne kadar besledikleri tüm umutları birer birer kursaklarında kalan işgal güçleri, artık çareyi önlerine gelen her dala tutunmaya çalışmakta aramaktadırlar.

Paul Bremer'in atadığı geçici Irak Konseyi beklenen etkiyi yaratmadı. Irak halkı bir uşaklık yemini ile işbaşı yapan bu kukla oluşumu muhatap almamakta. Sonu gelmeyen pazarlıklar sonucunda kendisine bir başkan seçemeyen, Birleşmiş Milletler Örgütü nezdinde görev yapacak bir temsilci bile atayamayan geçici konsey, Irak halkının sorunlarına çözüm getirmek bir yana işgal güçlerinin ihtiyaç duyduğu emniyet supabı işlevini dahi görememektedir. Dolayısıyla, işgal güçlerinin üzerindeki basınç hafifledi, tam tersine, Irak halkının direniş gün geçtikçe güçlenmekte, eylemler çoğalmakta ve ABD güçlerinin kayıp sayıları artmaya devam etmektedir.

Saddam'ın oğullarının öldürülmesine bağlanan umutlar

Böyle olunca, ABD idaresi ve İngiltere hükümeti şimdilik umutlarını Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülüşüne ve Saddam'ın kendisinin aranmasına bağlamış durumdadır. Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülüşünün direniş hareketi üzerinde olumsuz bir etki yaratacağını, direniş dinamiğini kıracağını ve böylece karamsarlığın ağır basmasıyla, direnişin yerini işgal güçleri ile işbirliğine terk edeceğini hesaplıyorlar.

Savaş çetesinin başı George Bush; "Sayısız Iraklı'nın öldürülmesi ve işkence görmesinin sorumlusu olan Saddam Hüseyin'in oğullarının kariyerleri son buldu. Şimdi, Iraklılar eski rejimin artık ebediyen kaybolduğunu ve bir daha geri dönmeyeceğini her zamankinden daha iyi biliyorlar" diyerek, Musul operasyonuna bir dönüm noktası önemi atfetmektedir. İçine düştükleri zafer sarhoşluğunu gizlemekte zorluk çeken ABD sorumlularından CIA eski başkanı James Woolsey, "Uday ve Kusay'nin ölümü şelale misali bir etki patlamasına yol açacaktır. Bundan sonra Irak'ta her şey ABD için daha kolay olacaktır" diyor.

Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülmüş olmasının sadece Irak'ta direniş dinamiğini kırmakla sınırlı olmayacağı, bunun yanı sıra, ABD ve İngiltere kamuoylarını yatıştırıcı bir işlev göreceği de ileri sürülmektedir. Aylardır gününbirlik asker cenazesi karşılayan ABD kamuoyunda bu etkiyi daha da güçlü kılabilmek için Pentagon ceset görüntülerini kullanmaya karar verdi. Oysa, geçen mart ve nisan aylarında Irak güçlerinin esir aldıkları Amerikan ve İngiliz askerlerinin televizyonlarda görüntülenmesine Washington ve Londra çok sert tepki göstermişti. Uygulamanın, savaş esirlerinin statüsünü belirleyen, Cenevre Antlaşması'nın ayaklar altına alınmasıyla

eşanlımlı olduğunu iddia edilmiş ve sonuçlarına katlanılması gereken bir "savaş suçu" teşkil ettiği söylenmişti. Bugün kendi kendilerine moral vermek ve kamuoylarını uyandırmak için cesetlere sarılan ABD idaresi ve İngiliz hükümeti, başta Uluslararası Af Örgütü olmak üzere bir çok uluslararası kuruluş tarafından Irak'ta mahkumları insanlık dışı koşullarda tutmak ve onlara işkence yapmakla suçlanmaktadır.

İşgale suç ortağı arayışları sonuç vermiyor

ABD emperyalizmi bir yandan Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülüşünü kutlar ve olayı kamuoyunda en iyi bir biçimde kullanmanın senaryosunu hazırlarken öte yandan da suç ortağı arayışını sürdürmektedir. George Bush, "İstikrarlı ve özgür bir Irak hedefine ulaşmak için askeri ve mali katkıda bulunmak üzere dünyanın tüm ülkelerine" çağrıda bulunarak ısrarlı talebini bir kez daha yineledi.

Fakat, ABD'nin çağrıda bulunduğu muhatapları net bir cevap vermeye bir türlü yanaşmıyorlar. Birkaç ay önce hedef oldukları küstahlıktan intikam alır bir eda ile kendilerini ağıra satmakta, böbürlenerek tahlillerde bulunmakta, Washington'a çıkmazdan kurtulmak için, kibar bir dille de olsa, nasihat çekmektedirler. Rusya ve Fransa'nın diğerlerine göre açık bir biçimde ve doğrudan ifade ettikleri tavıra göre, ABD konuyu yeniden ve toptan görüşülmek üzere Güvenlik Konseyi'ne getirmelidir. Fransız dışişleri bakanı, "Konu bazı yamalamalarla geçiştirilecek bir mesele değildir. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün sorumluluğu altında bir uluslararası istikrar gücünün oluşturulması ve Irak'a gönderilmesi

için konunun yeniden ve teferruath bir biçimde Güvenlik Konseyi'nde görüşülmesi ve karara bağlanması gerekir" diyor.

Irak'ta paçaları tutuşmuş durumda olan ABD ve İngiliz diplomasisinin bu uğurda sürdürdükleri yoğun çabaların yaz tatili nedeniyle kısa sürede belli bir sonuç vermesi imkansız gibi görünmektedir. Hindistan hükümetinin bir ara sıcak baktığı söylenen 17 bin asker gönderme niyetinden vazgeçmiş olduğu anlaşıldı. Körfez ülkelerine yapılan baskılar da henüz somut bir sonuç vermediği için, en azından şimdilik, boşa çıkmış sayılırlar.

Amerikan askerlerinin ölmeye devam ettikleri bir ortamda ABD emperyalizmine yardım eli uzatmak zorunda kalanlar onun ilk silah arkadaşları oluyorlar. Bunların başında, G8 zirvesine üye olma vaadiyle savaş arabasına koşturulan İspanya hükümeti gelmektedir. İspanya'ya verilen vaad elbette verildiği an unutuldu; ama Aznar hükümeti geri adım atamamakta ve şimdilik 60 kişilik teknik bir ekibi Irak'a göndermekle sorumluluğunu yerine getirmeye çalışmaktadır. Katkısı sadece üç aylık bir süre ile sınırlı tutmaya çalışan İspanya, Eylül ayı başında asker sayısını 1300'e çıkartacağını açıkladı.

Irak dosyasının, Washington'un belirlediği özüne dokunulmama koşulu ile, yeniden havale edilmek istendiği Birleşmiş Milletler Örgütü de benzer bir tavır sergilemekte, çekingen davranmakta. Önceki gün George Bush, birkaç ay öncesine kadar ciddiye almadığı, genel sekreter Kofi Annan'ı olağanüstü bir samimiyetle kabul etti, sırtını okşadı ve yardım talebinde bulundu.

ABD emperyalizminin uyguladığı tazyikin etkisi henüz kırılmadığı için BM Örgütü de, mevcut durumuyla sıkışmış haldedir ve bir çıkmaz içinde

bulunuyor. Washington'un dayatmaları ile onun politikasına karşı çıkan devletlerin tavrı arasında, Irak halkının ihtiyaç ve taleplerine, kısmen de olsa, tekabül edecek bir sentez yapmak mümkün olmamaktadır. Buna rağmen, Kofi Annan 22 Temmuz tarihli Güvenlik Konseyi toplantısında "Irak halkının iradesini temsil eden meşru bir hükümetin derhal kurulmasını ve ülkenin askeri işgalinin bir an önce son verilmesini" önermek zorunda kaldı.

Saldırdıkça, kan döktükçe daha da batıyorlar

ABD emperyalizminin yardımlarına başvurduğu devletler ve platformlar bekle gör politikası izlerlerken, ünlü "bulaşık yıkama" misyonunu üstlenmekten kaçınırlarken, geçen süre ABD'nin yüzüze kaldığı sorunların daha da karmaşıklaşmasına yol açmaktadır. Hatta, son günlerde ABD idaresi bünyesinde bazı çatlakların belirdiği, çelişkilerin açıkça ifade edilmeye başlandığı iddia edilmektedir. Henüz somutluk kazanmamış bilgilere göre, Pentagon'un başını çektiği kliğin mevcut politikanın uygulanmasında ısrar ettiği, diğer bir grubun, muhtemelen Colin Powell'in temsil ettiği akımın, kısmi tavizler verilmesinden yana olduğu söylenmektedir.

Bu durumda, kendi başlarını kurtarma derdinden başka bir endişeleri bulunmayan Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülmüş olmaları ve cenazelerinin görüntülerinin kullanımı boş bir çırpınıştan başka bir anlam taşımamaktadır. Deyim yerinde ise çaresizlik içinde kıvranan işgal güçleri kaş yapmaya çalışırken göz çıkarıyorlar. İşgal güçleri devrik rejime saldırarak kendi barbarlıklarını gizlemeye çalıştıkça, Saddam'a yeniden itibar kazandıran bir etkinin doğmasına yol açılıyor. Saldırdıkça ve kan döktükçe daha da batıyorlar.

Örneğin, Baas partisi rejiminden nefret eden Iraklılar, eski rejimin sorumlularının yargı önünde hesap vermelerini tercih ettiklerini belirterek, ABD'nin yoketmek politikasına karşı çıkmaktadırlar. Musul'da tahrip edilen villanın çevresine biriken kent sakinleri Amerikan askerlerini alkışlamadılar. Tam tersine, "Amerika'nın terörizmini" kınayan kitleler, anında üç Amerikan askerinin kent batısında öldürülüşünü "intikamın başlangıç noktası" olarak tanımlayıp; "Hepimizin evleri yakında işgalcilerin saldırıları sonucu böyle tahrip edilecek. Saddam'ın iki oğlu Iraklılar'dı ve elde silah öldüler. Eğer hata yapmışlarsa bu Amerikalılar'ın değil bizim sorunumuz" diyerek, toplumda yaygın bir kanıyı ifade ettiler.

Hesapların boşa çıktığına bir kez daha tanık olacağız

Saddam'ın oğullarının öldürülüşünün direniş hareketi ile ilgisinin olmadığını, onun üzerinde kırıcı bir etki yapmayacağını ve ABD sorumlularının hesaplarının bir kez boşa çıktığını görmek için fazla beklemek gerekmedi. Musul operasyonunun yapıldığı gün işgal güçlerini hedefleyen saldırıların ölçeği aniden arttı ve bir gün içerisinde beş Amerikan askeri öldürüldü. Böylece Washington'un sarılma fırsatı dahi bulamadığı bir umut daha kursağında kalmış oldu. Saddam'ın kendisini bulup yok etmeleri de aynı etkiyi yaratacak, işgal güçlerine karşı direnişi kamçulamaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Emperyalist güçler İran üzerindeki baskıyı artırıyor

İşgalden sonra Irak halkının güçlenen direnişi ABD emperyalizmini gündemine sıkıştırıyor. Direnişin üstesinden gelemeyen Bush yönetimi 70 ülkeden asker talebinde bulundu. Beklediği desteği bulamayan işgalciler, Irak halkı üzerindeki baskı, terör, katliam vb. uygulamaları yaygınlaştırarak sistematik hale getirdiler. Ancak direnişin yayılması, tabutların peş peşe ABD'ye gitmesi engellenemiyor. Irak'a saldırı için uydurulan yalanların tek tek açığa çıkması, savaş kundakçıları iç cephede de çıkmaza sürüklüyor.

Hem içten, hem de dıştan gelen basınç karşısında haydutbaşı Bush'la savaş çetesinin seçtiği yol, saldırı/savaş konseptini azgın bir şekilde uygulamaya devam etmek oluyor. Bu saldırgan histerinin hedefindeki, bir başka ifadeyle topun ağzındaki ülke İran'dır. Bir değişiklik olmazsa İran'dan sonra sırada Suriye, Kuzey Kore ve bazı Afrika ülkeleri var. İran'a yönelik tehdit furyası bugünlerde yeniden hız kazandı. Basına yaptığı açıklamada bilinen saldırgan üslubuyla konuşan Bush, İran'la Suriye'yi tekrar hedef gösterdi. "Her iki ülkenin terör örgütlerine yardım ve yataklık yaptığını" iddia eden, bunun kabul edilemez olduğunu vurgulayan Bush, "teröre destek veren ülkelerin bunun sonucuna katlanmaya hazır olmaları gerektiğini" söyleyerek iki ülkeye saldırı sinyali verdi.

Nükleer silah üretmekle itham edilen İran rejimi, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA) denetçilerine kapılarını açtı. Ajans'ın yapılan incelemelerin ayrıntılı raporunu 8 Eylül'de açıklaması bekleniyor. Buna rağmen adının açıklanmasını istemeyen bir diplomat, "İran'dan alınan çevre örneklerinde zenginleştirilmiş uranyuma rastlandığını ve zenginleştirilme oranının nükleer silah yapmaya yetecek seviyede olduğunu" iddia etti. Tahran yönetimi iddiaları yalanlayarak, söz konusu haberlerin şüpheli ve muğlak olduğunu vurguladı.

İran'ı sıkıştıranlar kervanına bu kez AB ülkeleri de katıldı. Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin dışişleri bakanları nükleer programı nedeniyle İran'ı uyardı. Tahran yönetimiyle ilişkilerin Eylül ayında gözden geçirileceğini açıklayan dışişleri bakanları, İran'la ilişkilerin insan hakları, terörizm, nükleer silahların yayılması ve Ortadoğu barış sürecindeki tutumuna bağlı olduğunu ifade ettiler. Oysa şimdiye kadar İran'a karşı böyle sert üslup kullanmayan Avrupalı emperyalistler, ABD emperyalizminin bu ülkeye uyguladığı ambargoyu fırsat bilerek ilişkilerini güçlendirmişlerdi.

Bu arada İran'ı her zaman hedef gösteren siyonist İsrail devleti de bu korodaki yerini aldı. İsrail dışişleri

bakanı Silvan Şalom, Brüksel'de AB yetkilileriyle yaptığı görüşmelerde, İran'ın faaliyete geçirmeye hazırlandığı nükleer programının yalnızca İsrail için değil, hem bölge ülkeleri, hem de tüm dünya için ciddi bir tehdit haline geldiğini iddia etti. Kuşkusuz ki bu sözleri sarf etme hakkı olabilecek son kişi bu siyonist bakandır. Zira nükleer, kimyasal ve atom silahlarıyla donatılan İsrail, hiçbir uluslararası anlaşmaya uymazken, herhangi bir silah denetimine de izin vermiyor. Bu durumu tüm dünya bildiği halde ABD emperyalizminin himayesi altında bulunan bu terörist devletten, kimse sahip olduğu kitle imha silahlarının hesabını sormuyor. AB ülkelerinin aynı günlerde İran'ı sıkıştırıp, siyonist bakanı ağırlaması ise, tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Çünkü insan haklarını en çok çiğneyen, Filistin halkına karşı sistematik devlet terörü uygulayan, Ortadoğu barışını sabote eden ve nihayet gerçek bir kitle imha silahı deposu olan bizzat İsrail'in kendisidir.

Emperyalist güçler tarafından kuşatmaya alınan İran rejimi, bir yandan kendisine yöneltilen suçlamaları reddediyor, öte yandan geliştirdiği Şahap-3 balistik füzelerinin başarıyla test edildiğini törenle dünyaya duyuruyor. Füzelerin menzili 1300 km. Füzelerin Devrim Muhafızları ordusuna teslimi sırasında konuşan dini lider Ayetullah Ali Hamaney, "Halkımız ve ordumuz nerede olursa olsun, düşmanla cesaretle mücadele edecek güçtedir. Bu kutsal güç bütün tehditlere karşı koymuştur" ifadelerini kullanarak, bir bakıma İran'ı tehdit edenlere boyun eğmeyecekleri mesajını verdi.

Bu arada söz konusu dış tehditleri kullanan gerici molla rejimi, içerideki toplumsal muhalefeti şiddet politikasıyla ezmeye çalışıyor. Yine aynı gerekçeyle, rejime karşı mücadele edenleri dış düşmanın maşaları, emperyalistlerin işbirlikçileri diye damgalayıp tecrit etmek için çaba harcıyor. Basına karşı da aynı tavrı takınan mollalar, sürekli gazeteleri yasaklayıp, gazetecileri tutukluyor.

Bu koşullarda İranlı emekçiler iki gerici güç arasında kalmış durumda. ABD emperyalizmi İran'da kukla bir rejim kurarak tüm bölgeyi denetim altına almak için kirli planlar yaparken, mollalar da İranlı işçi-emekçilerin, gençliğin, aydınların ve ezilen halkların demokratik/sosyal taleplerini bastırarak iktidarını tahkim etmeye bakıyor. İranlı emekçilerin bu gerici ablukayı parçalaması, her iki gerici odağa karşı yükselteceği mücadele ile mümkün olacaktır.

Abbas hükümeti ABD-İsrail dayatmalarına boyun eğiyor..

Emperyalistlere bağlanan umutlar Filistin direnişini boğma sonucuna çıkıyor

Bir süre önce El Fetih Merkez Komitesi'nden ayrılmak için istifasını sunan, ardından başbakanlıktan da istifa etme tehdidinde bulunan Mahmut Abbas, şimdilerde amacına ulaşmış görünüyor.

Abbas hükümetinin attığı tüm adımları desteklemeye başlayan Arafat, basına yaptığı açıklamalarla Abbas'ın arkasında olduğunu ilan ediyor. Arafat, ABD-İsrail tarafından fiilen devre dışı bırakılmasına rağmen Abbas'ın Kasap Şaron ve ABD emperyalizmi ile yaptığı görüşmelere de tam destek veriyor. İsrail Filistin halkının sorunlarının çözümü konusunda hiçbir somut adım atmazken -üstelik Arafat'ın bizzat kendisi bir yıldan beri Ramallah'ta kuşatma altından tutulmasına karşın-Filistin yönetimi tarafından teslimiyet yönünde atılan adımlar emperyalizme güvenmenin ne tür sonuçlar üreteceği konusunda ibret verici bir fikir vermektedir.

Siyonist işgale karşı direniş "yasadışı" oldu

Mahmut Abbas yönetimi eliyle Filistin direnişini tasfiye etmek için yoğun çaba harcayan Bush-Şaron çetesi, "yol haritası"nın uygulanabilmesini baştan beri direnişçi örgütlerin etkisizleştirilmesi şartına bağlamışlardı. Filistin'de iç çatışma yaratma planları dahil olmak üzere her araca başvurarak bu kirli amaçlarına ulaşmanın yollarını aradılar. ABD-İsrail taleplerini El Fetih'e dayatan Abbas, örgüt içinde tepkiyle karşılandı. İstifa şantajıyla bu tepkileri etkisizleştiren Abbas, Arafat'ın desteğini de yanına alarak Filistin direnişine karşı yasal önlemler almaya başladı. Daha önce ateşkese uymayanların tutuklanacağını ilan eden Abbas, attığı yeni adımla, İsrail işgaline karşı her türlü silahlı direniş yasadışı ilan etti.

Mahmut Abbas-Ariel Şaron arası görüşmeler Kudüs'te devam ederken, silahlı direniş suç sayan bir kararname kamuoyuna açıklandı. Yaser Arafat tarafından hazırlandığı belirtilen kararnamede, "şiddeti özendirilen, güç kullanarak değişim sağlamak konusunda halkı harekete geçiren yasadışı örgütlerin hedef alınacağı" belirtiliyor. Yani İsrail karşıtı her türlü direniş dolaysız bir şekilde hedef tahtasına yerleştiriliyor. ABD-İsrail tarafından "terörist örgütler" listesinde gösterilen Filistin direniş örgütleri, bu kararname ile Filistin yönetimi tarafından da aynı muameleye tabi tutulmuş oldu. Koşulları oluşursa eğer, Abbas ile ekibinin bundan sonraki adımı direniş silahsızlandırmak olacaktır.

Kararname ilan edilmeden önce Cenin valisi Haydar Erşad, El Fetih'in silahlı kanadı El Aksa Şehitleri Tugayı tarafından kaçırıldı. 5 saat rehin tutulan vali, El Fetih yetkililerinin devreye girmesiyle serbest bırakıldı. Konuyla ilgili açıklama yapan bir örgüt yetkilisi, Cenin valisinin İsrail'le işbirliği yaptığını, adamlarını El Aksa üyelerini öldürmek için gönderdiğini, bu nedenle kaçırıldığını söyledi.

Bu arada El Aksa Şehitleri Tugayı Arafat'tan, başbakan Abbas'la içişleri bakanı Muhammed Dahlan'ı görevden alıp ABD baskısıyla kurulan

hükümeti feshetmesini, Filistin-İsrail güvenlik işbirliğinin sona erdirilmesini talep etti. Oysa Arafat, bir yandan Abbas/Dahlan ikilisi ile el ele verip direniş tasfiye etmenin çarelerini ararken, öte yandan Abbas'ın ABD/İsrail egemenleriyle yürüttüğü görüşmelerde benimsenecek tavır konusunda ortak formül üzerinde anlaşarak (basına verdiği bir demeçte, "Yaser Arafat'la Mahmut Abbas aynı kişidir" ifadesine yer verdi), El Fetih'in silahlı kanadını boşa çıkarmış oldu.

Siyonistlerin bilinen küstah tavrı devam ediyor

Filistin yönetimi ABD-İsrail dayatmaları karşısında ardarda tavizler verip, direniş tasfiye etmek için yoğun çaba harcarken, siyonistler bildiklerini okumaya devam etmekte bir mahsur görmüyorlar. Filistinli tutsakların serbest bırakılması beklenirken, bu amaçla tutsaklar dönüşümlü açlık grevi, mülteci kamplarında binlerce kişi mitingler yaparken, İsrail zindanları birer işkence kampı olmaya devam ediyor. ACRI (İsrail Temel Hak ve Özgürlükler Birliği), yayınladığı son raporla siyonist vahşeti tüm boyutlarıyla yeniden belgeledi.

El Fetih'in direnişçi kimliği ile tanınan lideri Marvan Barguti'nin bırakılması talebine karşın İsrail, 15 aydan beri Barguti'yi hücreye kapatıp ailesi ile görüşmesine bile izin vermeyerek tecrit altında tutuyor. Filistin-İsrail arasında yapılan anlaşmada geçişlerine izin verileceği söylenmesine rağmen, iş bulmak amacıyla İsrail'e geçmek isteyen Filistinli işçiler İsrail askerlerinin silahlı saldırılarına maruz kalıyor. Bunun son örnekleri Gazze ve Refah kentlerinin geçiş noktalarında yaşandı, askerlerin açtığı ateş sonucu bir işçi ölürken, çok sayıda işçi yaralandı. Mahmut Abbas, Arafat'a seyahat özgürlüğü tanınmasını talep ederken İsrail, Arafat'ı tutuklayabileceğini ya da sürgüne gönderebileceğini açıkladı vb.

Siyonistler görüşmelerde de aynı tavrı takmıyor. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz'la görüşen Muhammed Dahlan'ın talepleri İsraili bakan tarafından reddedildi. Filistin tarafının isteklerini reddeden siyonist bakan, "Barış sürecinin devam etmesi için Filistin yönetiminin radikal örgütlere karşı en kısa sürede harekete geçmesi gerektiğini" söyleme yüzüzlüğünde bulundu. Şaron ise Abbas'la yaptığı görüşmede, daha çok Filistinli mahkumun serbest

bırakılmasıyla ilgili taleple, Batı Şeria ile Gazze'deki yol barikatlarını kaldırma konusunda -alay edersesine-sadece "düşünme" sözü verdi. Görüldüğü üzere İsrail hükümeti Filistin halkı üzerindeki ablukayı kaldırmayı düşünmüyor bile. Bu alanda şimdiye kadar hiçbir somut adım atmadığı gibi, adım atmaya da niyetli görünmüyor. Her zamanki saldırgan, küstah tutumu ile Filistin yönetiminden biran önce direniş ezmesini talep edip duruyor. Aksi halde "barış" sürecinin devam edemeyeceği tehdidini savuruyor. Sanki ortada gerçekten bir barış varmış gibi.

Emperyalist diplomasiye bağlanan umutlar

Filistin yönetimi izlediği uzlaşmacı/teslimiyetçi çizgiye rağmen, Şaron hükümetinin "yol haritası"nın gereklerini yerine getirmeyeceğini biliyor. Bundan dolayı diplomatik alana ağırlık veriyor. Diplomasi ile İsrail'e basınç uygulayabileceğini uman Abbas/Arafat ikilisi "dörtlü" diye tabir edilen ABD, AB, BM, Rusya gibi emperyalist güçlere çağrı üzerine çağrı yaparak sorunla daha yakından ilgilenmelerini talep ediyorlar.

İlk ziyaretini Mısır'a yapan Mahmut Abbas, Kahire'de Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa ile Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'le görüştü. Abbas'a destek veren Mübarek, baştan beri "yol haritası"nın uygulanması için çaba harcıyor. Mısırlı diplomatlar da Filistin direnişinin tasfiyesi için aktif bir rol üstlenmiş durumdadır. Mısır'da yaptığı açıklamada "yol haritası"nın uygulanması için "dörtlü"nü destekleyen isteyen Abbas, bu desteğin büyük önem taşıdığını belirtti.

Abbas Mısır ziyaretinin ardından Washington gezisine çıkarken, Türkiye'yi ziyaret eden Filistin Dışişleri Bakanı Nebil Saat ise, Türkiye'den "İsrail'i Ortadoğu barışı için ikna etmesini" istedi. Bu arada Saat, AB'nin kendilerine barış süresince garanti verdiğini, buna güvenlerinin tam olduğunu vurguladı. Abbas'ın Washington ziyaretinden duyduğu memnuniyeti dile getiren Arafat da, ABD'nin Ortadoğu barış sürecinde temel bir rolü ve sorumluluğu olduğunu iddia etti. AB'ye de çağrıda bulunan Arafat, "Müdahalelerine acil ihtiyacımız var, çünkü daha ilk etap gerçekleşmedi" ifadesini kullanarak, "yol haritası"nda pek bir mesafe alınmadığını vurguladı.

Tarihte emperyalistlerin halkları barışa ve özgürlüğe kavuşturduğuna tanık olunmamıştır. Silahlı çatışmaların geçici bir süre bitirildiği kimi bölgelerde -örneğin eski Yugoslavya- yaşayan halklar ise, emperyalist güçlerin kölesi haline getirilip, maddi/manevi çürümeye mahkum ediliyor. Filistin halkı da sorunlarını çözecek bir barışa elbette özlem duymaktadır. Ama bu barışa ABD-İsrail gibi insanlık düşmanı güçlerle ulaşılabileceğini sanmak gafletten başka bir anlam taşımaz. Böyle bir barış vaat eden Abbas yönetimi, şimdiden Filistin halkının direnişini tasfiye etmeye çalışarak çürümeye zemin hazırlama derdinde. Ancak nafile, özgürlük tutkunu Filistin halkının direniş zincirlerini kırıp er ya da geç zafere ulaşacaktır.

Elimizdeki her şeyi gaspediyorlar, bizlere çıplak köleliği dayatıyorlar!..

Saldırıları karşı örgütlü/birleşik mücadele!

AKP hükümeti de kendinden önceki tüm emperyalist ve İMF uşağı hükümetler gibi işçi ve emekçilere yönelik çok yönlü saldırıları uygulamaya devam ediyor. 4857 sayılı yeni iş yasasıyla işçileri patronların birer kölesi haline getirmiş bulunuyorlar. Yıllardır İMF, DB, DTÖ gibi emperyalist kurumların güdümünden kurtulamayan iktidarlar bu kurumların dayattığı politikalarla da hem ülkeyi talana, yağmaya açmış bulunuyorlar, hem de işçiyi, kamu emekçisini, esnafı, tarım kesimini değişik uygulamalarla köle gibi çalışmaya, tasfiye etmeye uğraşıyorlar. Kuşkusuz ki bu uğraşlarının en sinsi ve kapsamlısı olanı, kamu hizmetlerini tamamen tasfiyeye dönük olan, adına “reform” dedikleri merkezi yönetim reformu, yerel yönetim reformu, kamu personel rejimi reformu saldırısıdır. Bu uygulamayla devlet kendi görevi olan hizmet alanlarını sermayeye peşkes çekmektedir.

Bu yağmanın adını ise görüldüğü gibi reform koyabilmektedirler. Bu “reform”larla bu hizmetler eşit, parasız, yaygın ve kaliteli kamu hizmeti olmaktan çıkartılıyor, tamamen sermayenin kâr alanına terkediliyor. Merkezi ve yerel yönetim reformu devletin yapması gereken asli ve sürekli görevlerini yeniden tanımlıyor. Merkezi idareyi yeniden yapılandırıyor. Bu belirleme ve yapılandırmanın dışında kalan kamu hizmetlerini yerel yönetimlere (il özel idaresi, belediyeler) devrediyor. Hizmet devrinde il özel idareleri ve belediyelerin görevleri ile yetkilerini belirliyor.

Bu düzenlemede yapılan işin, hizmetin “rekabetçi piyasa koşullarına göre” yapılacağını açıkça belirtiyor. Kamu hizmetlerini devralan yerel yönetimlerin rekabetçi piyasa koşullarına göre mal ve hizmet üretmesi ise, “haksız rekabet oluşturacak şekilde üretmez” şeklinde tanımlayarak gerçek niyetin ne olduğunu itiraf etmiş bulunuyor. Bu da bu kurula uymayan, aykırılık teşkil eden birimlerin tasfiye edileceği ve yenilerinin kurulamayacağı anlamına geliyor. Böylelikle hem tasfiyenin, hem de özelleştirilmesinin kılıfı yaratılmış oluyor. Tabii ki, kamusal hizmetin yerini kâr mantığına dayalı özel sektör alıyor. Ve bu alanda devletin mal veya hizmet üretmesi yasaklanıyor.

Bu uygulamayla beraber merkezi idarenin görev ve yetkileri adalet, savunma, güvenlik, istihbarat, dış politika, maliye, hazine, dış ticaret, gümrük, tapu gibi hizmetlerle sınırlandırılıyor. Yerel yönetimlere bırakılacak olan hizmetler ise eğitim, sağlık, sanayi, bayındırlık, kültür, turizm, tarım, orman, personel, araç-gereç, taşınır-taşınmaz mallar, çevre, gençlik ve spor, sosyal hizmetlere ait tüm görevler.

Devletin zaten sözde kalan “sosyal” niteliğini tamamen ortadan kaldıran bu değişiklikler için devlet “doğrudan harcama” yapmayacak. Bu da demek oluyor ki hizmet alınan yerde, hizmeti alan kişi bol bol para harcamak zorunda kalacak. Tüm bu kurumlar kendini finanse etmek zorunda bırakılacak. Bu da her vesilede vatandaşın cebine uzanan ellerin çoğalmasına anlamına gelecek. Buna bir de bu hizmet alanlarının özelleşmesi eklenince seyredin vurgunu, talanı.

Verilen ve verilecek hizmetin “piyasa koşullarına göre fiyatlandırılması” da başka bir anlam gelmiyor zaten. Yurttaş müşteri oluyor, yurttaşın karşısındaki görevli ise karşısında hizmet bekleyen kişiyi yolma performansını iyi yapan soyguncu oluyor. Çünkü yerelin vereceği ödenek miktarı çalışanın performansına göre belirlenecek. Çok çalışan, hak mahrumlarına ses çıkarmayan, işgüvencesinden mahrum çalışmayı kabul eden, ve de çok müşteri

toplayan kamu çalışanı mesleki bilgisi dikkate alınmadan yeterli sayılacak. Çalışanlar arasındaki ücret sabitliği bozulacak ve her çalışan performansına göre düşük ya da yüksek ücret alacak.

Bu yasaların sağlık sektöründe daha vahim sonuçlar üreteceği ise ortada. Bu sektörde çalışan işçiler, hemşireler, doktorlar ve diğer görevliler kendi aralarında rekabete girecek. Her türlü haktan mahrum çalışacak. Bireysel sözleşmesini yenileyebilmek için koşuşturup duracak. Yerel yönetime devredilen sağlık kurumu ticarethaneye dönüşecek, kendi teknik, altyapı, tıbbi vb. giderlerini kendi karşılamak zorunda kalacak. Giderlerini karşılayabilmesinin yolu ise müşterisi olan hastayı soyabildiği kadar soymak olacak. Sağlık hizmeti alan çalışanlar için devlet “hastaneni ve hekimini seçme özgürlüğü” veriyor. Böylelikle hem özel hastaneler teşvik edilmiş oluyor, hem de hekimler arasında müşteri çekip iyi performans gösterme rekabeti başlatıyor. Tıbbın tüm yasal ve etik kuralları bir kenara itiliyor.

Oysa eğitim ve sağlık başta olmak üzere kamu hizmetlerinden yararlanmak temel insan haklarının bir parçasıdır. Bundan dolayı da her ırktan, her milliyetten, her mezhepten insanlar bu hizmetlerden eşit, kaliteli ve parasız olarak yararlanmak zorundadır. Bunun giderini devlet karşılamalıdır. Ama devlet “küresel ekonomiye uyum” adı altında tüm bu görevlerinden kurtulmak istemektedir. Bu işi de paralı hizmet mantığıyla sermayeye bırakmaktadır. Sermayeye ve onun doymak bilmeyen kâr hırsına emanet edilen bir sağlık hizmeti, hiç şüphesiz milyonlarca insanı hastaneye ve doktora hasret

birakacaktır. Ola ki doktora da gittiniz, orada sizi bekleyen, cebinizdeki para kadar tedavi görmek olacaktır. Sermayeye aktarılmak istenen paralarla daha kaliteli hizmet almak mümkündür. Her türlü donanımı sağlamak mümkündür.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz, devletin “devleti küçültüyoruz” dediği şey tam da verilen hizmetin küçültülmesi ve gaspedilmesidir. Demir çelik, çimento, enerji, haberleşme özelleşti. PETKİM, TEKEL, SEKA bitti bitecek. Şimdi sırada okullar, hastaneler, belki de içtiğimiz su var.

Saldırı ortada. Bu saldırıyı durdurmak işi en başta çalışanların mücadelesine bağlıdır. Tüm hizmet alanlarında hizmet alanlara konuyu anlatmak, onları mücadele ortakları yapmak şarttır. İşçi, kamu emekçisi, gençlik, üretici köylülük mücadelesinde elele, omuz omuza olmak zorundadır. Bu birlikteliği yaratmak mümkündür. Kamu emekçilerinin geçmiş mücadele deneyimleri doğru yolun ne olduğunu göstermektedir. O büyük emek gücünü harekete geçirmek için bütün işyerlerinde işçi, kamu emekçisi, taşeron ayrımı yapmadan taban çalışmasını başlatmaktadır.

Bir an önce mücadele komiteleri kurulmalı ve mücadele talepleri, programı oluşturulmalıdır. Personel rejimi yasa tasarına ve kölelik yasasına karşı “Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”, “Herkese eşit, parasız sağlık ve eğitim!” taleplerimiz ortak mücadele talepleri olarak yükseltmeli ve bu talepler etrafında her kesimi örgütlenmeye çağırmalıyız.

Bir kamu emekçisi

Esenyurt'ta kölelik yasasına karşı mücadele paneli..

“Belirleyici olan yasalar değil sınıf savaşıdır...”

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarının gün geçtikçe yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Hergün yeni hak gasplarıyla karşılaşılıyor. Sermayenin saldırıları içerisinde en önemlilerinden biri de “kölelik yasası” diye adlandırdığımız, işçi sınıfına Ortaçağ çalışma koşullarını dayatan, çalışma yaşamını kimalsızlaştıran yeni iş yasasıdır.

Esenyurt BDSP olarak kölelik yasası gündeme geldiğinden beri bu konuda işçileri bilinçlendirmeye dönük bir çaba içerisindeyiz. Sınıfın belli taleplerini öne çıkaracak çeşitli araçlar üzerinden yaygın bir çalışma yürütüyoruz.

Bu çalışmanın bir parçası olarak 20 Temmuz Pazar günü bir panel/seminer gerçekleştirdik. Panelimize 60'ın üzerinde işçi katıldı. Katılımın büyük kısmını bölgemizdeki önemli metal ve tekstil fabrikalarından işçiler oluşturuyordu.

Panelin ilk bölümünde, sermayenin neden böyle bir saldırıya ihtiyaç duyduğu kısaca anlatıldıktan sonra, yasanın sınıfa saldırı niteliği taşıyan tüm maddeleri tek tek açıklandı. Bölgemizde kölelik yasasını uygulamak için birçok işyerinde patronların harekete geçmiş olması ve tam da bu fabrikalardan işçilerin panele katılımı özellikle bazı maddelerle ilgili canlı tartışmaların yaşanmasını sağladı.

Taşeronlaştırma, telafi çalışması, denkleştirme

yöntemi şimdiden bir dizi fabrikada yaşanan saldırılar.

Daha sonra işçilerin bu saldırılar karşısında nasıl davranmaları, ne tür bir mücadele hattı izlemeleri gerektiğine ilişkin bir tartışma yapıldı. Castle Blair işçilerinin henüz bir kaç gün önce fabrikalarında yüz yüze kaldıkları saldırıya örgütlü güçleriyle yanıt vermiş ve patrona geri adım attırılmış olmaları, canlı bir deneyim olarak ortada duruyordu. Bu deneyim üzerinden bir tartışma da yürütüldü ve bu tür örneklerin yaygınlaştırılması gerektiği vurgulandı. Saldırı ne kadar kapsamlı olursa olsun işçi sınıfı örgütlü bir güç olarak sahneye çıktığında, onun karşısında hiçbir yasanın hükmünün olmayacağı; kağıt üzerindeki yasaların değil sınıflar arasındaki mücadelenin belirleyici olduğu; bu mücadeleyi kazanmak için sermayeden daha fazla örgütlenmek ve daha yaygın bir mücadele yürütmek gerektiği konusunda herkes ortaklaştı.

Konunun ağırlığına ve havanın sıcaklığına rağmen, katılımcıların ilgisi panel boyunca hiç azalmadı. Etkinlik tamamlandıktan sonra konuştuğumuz işçilerin hepsi panelimizi başarılı bulduklarını, bu türden etkinliklere daha çok ihtiyaç olduğunu belirttiler.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Kurtuluş yok tek başına!..**Mücadele edeceğiz ve kazanacağız!**

Çalışmakta olduğumuz sanayi sitelerinde, irili ufaklı fabrikalarda, atölyelerde, sömürü çarkları en vahşi, en acımasız şekilde dönmektedir. Doğu Sanayi, Marmara Sanayi, Evren Sanayi, İMES ve diğerlerinde durum birbirinden farklı değildir. Buralar patronlar için ucuz emek cenneti, biz işçiler için ise sömürü cehennemidir. Buralar can pazarıdır. İşçinin sadece emeği değil, eti, kemiği, kanı, canı, tüm yaşamı üç kuruşa alınıp, satılır.

Patronların ve onların sömürü düzeninin bizlere reva gördüğü yaşam, yaşam değildir. Hayır, bize reva görülen, canlı canlı mezara girmek ve ömür boyu ızdırıp çekmektir. Bizlere reva görülen, daha çocuk yaştan başlayarak en ağır işlerde posamız çıkıncaya kadar vahşice sömürülmektir. Sonra da kullanılmış mendil gibi buruşturulup bir köşeye atılmaktır.

Buralarda sömürü çarkları en vahşi, en acımasız şekilde döner. Buralarda sendika yoktur. Sigorta yoktur. Çalışma saatlerinde bir sınır yoktur. İş güvenliği yoktur. İş güvencesi yoktur. Doktor yoktur. Hastane yoktur. Servis yoktur. Ücretli izin ve tatil yoktur. Dinlenme yoktur. Hak hukuk ise hiç yoktur.

Buralarda çocukluğun ve gençliğin güzel baharını, tatlı hülyalarını yaşamak yoktur. Okul ve kitaplar yoktur. Spor tesisleri yoktur. Bilgisayar makinaları ve rengarenk oyuncaklar yoktur. Ağaçlar, kuşlar ve uçurtmalar da yoktur.

Buralarda üç kuruş sefalet ücreti vardır. Nefeslere sinmiş açlık kokusu vardır. Sabahın köründen akşamın karanlığına kadar günde 10-12 saat, haftada 6 gün köleler gibi çalışmak vardır. Ekmek lapasıyla mide doldurmak vardır. Sağlıksız iş koşullarından dolayı zehirlenmek, hastalanmak, 20 yaşında ihtiyar olmak vardır. Adı kaza olan iş cinayetlerinden ölmek ve sakat kalmak vardır. Sigortamız yapılmadığı, ya da pirimlerimiz yatırılmadığı için hastahane kapılarında sefilce geri çevirilmek vardır. Tazminatsız işten atılmak vardır. Hakkını arayınca patronun tekmesi, polislin copu, jandarmanın dipçığı vardır. Ustabaşının hakareti, küfürü ve dayacağı vardır. Hemen kapının önünde ise beterin beteri işsizlik cehennemi vardır.

Bunlar hepimizin bildikleri, her gün yaşadıklarıdır. Peki tüm bunlara daha ne kadar tahammül edeceğiz? Bugünümüzün ve geleceğimizin karartılmasına daha ne kadar müsaade edeceğiz? İnsan gibi çalışmak, insan gibi yaşamak en başta bizim hakkımız değil mi? Öyleyse neyin cezasını çekiyoruz? Biz yoksullar sınıfı çok tembeliz de, asalak zenginler mi çok çalışkan? Biz aptalız da onların kuş beyinleri mi çok akıllı! Çektiğimiz çileye alın yazısı deyip geçecek miyiz? Böyle gelmiş böyle gider deyip boyun mu büküceğiz?

Bugünümüzü ve geleceğimizi karartan sömürücü asalaklara karşı hiç mi öfkemiz yok? Sömürü ve kölelik

üzerine kurulu bu kölelik düzenine hiç mi isyanımız yok? Etimiz yiyip semirenlere, kanımızı içip palazlananlara, zevk ve sefa sürenlere, har vurup harman sürenlere diyecek hiç mi sözüümüz yok?

Hayır! Bizim yüreğimizde öfke de var, isyan da!

Ama düzen bu öfkeye ve isyana gem vurup bir bataklığa doğru dört nala sürüyor. Düzenin zehir saçan ahtapot kolları bizleri her bir yandan kuşatmaya alıyor. Düzen, bizim içimizde cehaleti, serseriliği, arabeski, barı, diskoyu, kahveyi, küçük burjuva özlemleri, tek başına kurtuluş hayallerini, kumarı, içkiyi, fuhuşu, uyuşturucuyu, kaderciliği, korkuyu, boyun eğmeyi, gericiliği, bağınazlığı körüklüyor. Düzen bizim aramızda ulus, din, mezhep, memleket, futbol taraftarlığı gibi farklar üzerinden husumeti, çekişmeyi, rekabeti, düşmanlığı, kendi aramızda kavgayı körüklüyor. Ne için? İşçiler, patronlara karşı güçlerini tek yumruk halinde birleştirmesinler diye. Ne için? Dini de, imanı da, mezhebi de, vatani da para olan patronlar sınıfı egemenliğini sürdürebilsinler diye!

Bu böyle sürüp gitmeyecek. Çünkü sadece öfkemiz ve isyanımız yok bizim! Tüm dünyada yüzlerce, binlerce yıldır sürüp giden sınıflar savaşının altın dersleri vardır bize mücadele yolunu gösteren. İşte bizim en büyük hazinemiz budur. Bizim bu sömürü ve soygun düzeniyle başa çıkacak gücümüz de vardır, onu yıkınca yerine koyacak kendi düzenimiz de! Bize gereken bunun bilincine varmak, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmektir. Eğer örgütsüz isek, tek başımıza birer hiçiz. Bilinçlenip örgütlendiğimizde ise bükülmez bir bilek, aşılmaz bir barikat, yenilmez bir kuvvet oluruz.

Evet, yürümemiz gereken yol ne düzdür ne de kısa. Uzun, engebeli, taşlı, dikenli ve engereklidir. Ama söyleyin, biz zaten ne zaman geniş ve ferah bulvarların lüks mağazalı, pembe kaldırımlarında keyif çatıp yürüyebildik ki? Evet işimiz kolay değil! Karşımızda gücünü para ve zorbalıktan alan soysuz bir sermaye

iktidarı var. Ama söyleyin, biz zaten ne zaman kolay işlerin insanı olduk ki, ne zaman el bebek, gül bebek, ekmek elden su gölden yaşayabildik ki?

Sözün kısası kardeşler: Mücadele edeceğiz ve kazanacağız! İnsanca yaşamak istiyorsak mücadele etmeye ve kazanmaya mahkumuz. Tüm ezilen ve sömürülenler bu kavgada kendi sınıfının saflarında er ya da geç yerlerini alacaktır. Çünkü başka bir kurtuluş yolumuz yoktur.

Sanayi sitelerinin genç işçileri de bu yola girecektir. Birleşip ayağa kalktı mı, yeri göğü sarsan bir sınıfın, işçi sınıfının mensubu olduğunun bilincine

varacaktır. Onun sıra neferinden biri olmanın onurunu kuşanacaktır. Tarihin kilidini kırıp çarklarını ileriye doğru döndürmek için kendi sınıf gücünü ilmiye ilmiye örgütleyecektir. Diğer sınıf kardeşleriyle halka halka birleşecektir. Hak verilmez, söke söke alınır gerçeğini düşe kalka öğrenecektir.

Sömürünün, zulmün, adaletsizliğin karşısına bölük bölük dikilecektir.

Çürümüş bu eski dünyaya kendi yeni dünyasını kurmak için sınıf kavgasında yiğitçe ileriye atılacaktır.

(Genç İşçi Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli sayısından alınmıştır...)

Doğu Sanayi'den görünüm

Bilindiği gibi yeni çıkarılan "iş yasasıyla" biz işçilere ağır bir darbe daha vurulmuş oldu.

Taşeronlaştırma, özelleştirme, esnek üretim ve mevcut tüm haklarımızın gasp edilmesi, yasal ve hukuksal düzeneğe oturtularak kesin bir biçimde meşrulaştırılıyor. Bin bir türlü ayak oyunu, alçaklık ve hile ile bizleri bölüp parçalamaktadırlar. Bu konuda ustalaşan patronlar sınıfı hiçbir yalana, göz boyamaya gerek duymadan o kırılışı kanlı dişleri ile kuduz köpekler gibi biz işçilerin terli bedenini ısırmaya yelteniyorlar. Boğazımıza geçirmiş oldukları ilmiği daha fazla sıkma gayreti içerisinde. Bu cehennemi, cendereyi en çok yaşayan biz sanayi sitesi işçileriyiz. En ufak bir örgütlülüğün bile bulunmadığı sanayi sitelerinde biz işçilerin yazgısı patronların ve yöneticilerin iki dudağı arasındadır. Bu sanayi sitelerinden biri de çalışmakta olduğumuz, **Doğu Sanayi Sitesi**'dir.

2001 krizinden bu yana bir çok atölyede ikramiyeler kaldırılırken bazı atölyelerde servisler bile kaldırıldı. Kapı önüne konulan arkadaşlarımızın sayısının ise haddi hesabı yok. İşleri tıkrın da olduğunda kârlarına kâr katmak için, sevdiklerimize hasret kalıncasına mesai yaptırınlar, sorumlusu olmadığımız krizin faturasını biz işçilere kesiyorlar. İçinde bulunduğumuz şu son süreçte sermaye devleti, elimizde avucumuzda kırıntı olarak kalan son hakları da gaspederek patronlara kuralısız ve keyfi bir sömürü ortamı yaratmaya çalışıyor.

Bizlerde bu saldırılardan nasibimizi aldık. Çalıştığımız atölyede yeni iş yasası (kölelik yasası) daha mecliste görüşülüyorken yürürlüğe girdi bile. Resmi bayramlar tatil olduğu halde, bu günlerde çalışmak zorunda bırakıldı. Hem de mesai ücreti almadan, normal saat üzerinden hesaplanılarak. Böylece tatil hakkımız elimizden alınırken, fazla mesai ücreti hakkının gasp edilmesinin yolu da düzlenmiş oldu. Ayrıca geçmişte yasal olmadığı halde fiilen uygulanan ücretsiz izinler, yeni yasayla beraber patronumuzun tamamen keyfiyetine imkan sağlamış oldu. Atölyemize bir dakika geç gitmenin maliyeti bir saatlik mesai ücreti kesintidir. Üstelik o hafta içerisinde panoya astıkları bir çizelge ile haberli ve habersiz kim ne kadar gecikmişse teşhir

edilerek işçiler üzerinde psikolojik baskı aracı olarak kullanılır.

Kimi arkadaşlarımızın sigortası uzun süreden beridir yapılmamaktadır. Yapılanların ise primi asgari ücret üzerinden gösterilerek yatırılmaktadır. Böylece bizlere her fırsatta "ekmek yediğin yere ihanet etme" öğüdün de bulunanların, kendi çıkarları için nasıl da vergi kaçırdıkları ortadadır. Üstelik çıkış alan arkadaşlarımız bu yüzden tazminatlarını da düşük almak zorunda kalmaktadırlar. Zam dönemlerinde, işlerimiz azalır, zam dönemi geçtiğinde birden işlerimiz çoğalmaya başlar. Bu çok bilinen bir patron taktiğidir. Böylece zam oranlarımız düşük tutulur. Atölye ve makinalar için hiçbir yatırımdan kaçınılmaz ve bu yatırımların parası bizim iligimiz, kanımız, alınterimizle karşılanır. Ancak biz işçilerin en doğal ihtiyaçlarından tutun da, yediğimiz yemek ve içtiğimiz çayın bile hesabı tutularak tasarruf yapmamız istenir.

Bunlar bizim atölyemizdeki yaşanan sorunların bir kısmıdır. Diğer atölyedeki sorunları da eklerseniz **Doğu Sanayi Sitesi** işçilerinin çektiği sıkıntıları varın siz düşünün!

Tüm bu sıkıntıları ebediyen çekmeyeceğiz. Yaşadığımız sorunları aşmak için konuşacağız, tartışacağız, örgütleneceğiz. Güç olup mücadele edeceğiz. Amacımız ulaşmanın başarısını yaşayacağız.

Gülme sırasını bir daha patronlara kaptırmamak üzere en son ve iyi gülen bizler olacağız.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ !

Bir metal işçisi

(Genç İşçi Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli sayısından alınmıştır...)

varacaktır. Onun sıra neferinden biri olmanın onurunu kuşanacaktır. Tarihin kilidini kırıp çarklarını ileriye doğru döndürmek için kendi sınıf gücünü ilmiye ilmiye örgütleyecektir. Diğer sınıf kardeşleriyle halka halka birleşecektir. Hak verilmez, söke söke alınır gerçeğini düşe kalka öğrenecektir.

Sömürünün, zulmün, adaletsizliğin karşısına bölük bölük dikilecektir.

Çürümüş bu eski dünyaya kendi yeni dünyasını kurmak için sınıf kavgasında yiğitçe ileriye atılacaktır.

(Genç İşçi Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli sayısından alınmıştır...)

Sermayeyi geriletmenin tek yolu militan sınıf eylemliliğidir

İşçileri patronun kölesi haline getiren yeni iş yasası, sermayenin coşkusu, işçi sınıfının suskunluğu içerisinde büyük bir hızla meclisten geçirildi. Bu yasalar bir yıldır yoğun olarak gündemdeyken yasanın meclisten geçmesini seyreden sendika ağaları son olarak "Cumhurbaşkanı veto edip meclise geri gönderecektir" avuntusuna sığındılar. Ancak beklenen olmadı, cumhurbaşkanı yasayı onayladı. Ağaların tüm avuntuları ve ham hayalleri bir anda suya düştü. Kendilerince büyük bir "şok" yaşadılar. Artık deniz bitmişti. Aylardır işçileri veto avuntusuyla oyalayıp duruyorlardı. Ellerindeki bu kıymetli malzemenin kaybolması onları gerçekten şok ediverdi.

Sendika ağalarının işi gürleyip de yağmamaktır

Sendika ağaları yasaların ne anlama geldiğini zaten çok iyi biliyorlar. Çünkü "bilim kurulu" soytarılığında onlar da vardı. Yasaları da bilim kurulu hazırladığına göre "bizi kandırdılar" diyemezler herhalde. Belki de şok geçirmelerinin nedeni, işçileri oyalamak için yeni bir yol bulamamalarıdır. Şimdi de mitinglerde, basın açıklamalarında laf olsun diye esip gürlüyorlar. Gürlüyorlar ama şimdiye kadar tek bir damla yağamadılar.

Kuru gürültü çıkarttıkları konu sadece kölelik yasası değil. Gürleyip de yağmamak, sendika ağalarının yaşam felsefesidir. Şu anda ciddi saldırılardan biri olan özelleştirme hız kazandı. İş işten geçmiş, satılan satılmış, bizim ağalar halen "gerekirse genel grev yaparız" diyorlar. İyi de be kardeşim bu saatten sonra laf ebeliği yapmak ne işe yarar? Esip gürlmek ne iş yasasını ortadan kaldırır ne de satılan işletmeleri geri getirir.

Bu andan itibaren işe yarayacak tek şey militan sınıf eylemleridir. Bunun nasıl olacağını ise 15-16 Haziran'ın sönmeyen ateşi gösteriyor. Yıllardır yaşananlar artık şunu öğretmiştir ki, işçi ve emekçileri ne sendika ağaları, ne meclis, ne cumhurbaşkanı koruyabilir. Hakları korumanın, insanca yaşayıp çalışmanın tek yolu, sınıfın kendi gücüyle mücadele sahnesine çıkmasıdır. Sınıfı harekete geçirmenin tek yolu da işyerlerinden, yani tabandan başlayan örgütlenme çalışmasıdır. Ancak bağımsız örgütlülüklerine kavuşmuş bir sınıf, sendika ağalarının ihanetine dur diyebilir. İşçileri köle yapmaya çalışan kan emicilerin zorbalığına, ancak sınıf bilinci ve bağımsız örgütlülüğü üzerinden yükselen militan eylemler son verebilir.

Sömürü düzeninde mücadeleden başka seçenek yoktur

Örgütlü bir sınıf yenilmezdir. Aksi halde patronların elinde şamar oğlanına dönüveririz, aynı bugünkü gibi. Halen sendikadan, meclisten bir şeyler bekleyen varsa, aldandığını çok kısa sürede anlayacaktır. Öyle uzun sürmeyecektir uyanması. Kamu Personel Rejimi ve Yerel Yönetimler Yasası kapıda bekliyor. Onlar da meclisten geçince anlayacaklardır. Olan tüm çalışanlara olacaktır.

İçine düştüğümüz-düşeceğimiz kötü şartların başlıca sorumlusu elbette sendika ağalarıdır. Ama sorumsuz davranan, mücadeleden uzak duran, "bana bir şey olmaz" diyenlerin sorumluluğu da en az sendika ağaları kadar büyüktür. Ne yazık ki böylesi işçiler azımsanmayacak kadar çok. Bu tür insanlara

söylenebilecek tek şey şudur: "İşsiz kalmak yarın senin başına geldiğinde, sahip çıkacak kimseyi bulamayacaksın ve hatalarının cezasını çekeceksin. İşte o zaman kaçmakla, sorunlara sırt çevirmekle kendi mezarını kazdığını anlayacaksın".

Bu sömürü düzeninde işçinin mücadeleden başka seçeneği olabilir mi? Biz bulamadık. İkinci seçenek köleliği kabul etmektir. Kölelik kabul edilebilir bir şey olmadığı için mücadeleden başka seçenek yok diyoruz. Dolayısıyla, biz işçiler kamu-özel sektör ayırmadan biraraya gelmeli, mücadele yollarını belirlemeli ve mücadele etmeliyiz. Yıllardır süren ayrımcılık, bugün kölelik sonucuna yolaçmıştır. Hepimiz birer PETKİM, TEKEL, TÜPRAŞ, TELEKOM işçisi olmalıyız. Aksi halde sonucu tahmin etmek hiç de zor değildir. Özelleştirmeyi, köleliği yok etmenin yolu yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktır.

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu
Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli
sayısından alınmıştır...)

6. ay zamları için patronların karşısına toplu olarak çıkalım Örgütlü işçiler kazanır!

Temmuz, biz işçiler için zam ayıdır. Hepimiz, acaba patron ne kadar zam yapacak diye merak ediyoruz.

Aldığımız ücretler her gün daha da eriyip gidiyor. Bir gün ekmeğe, şekere, çaya, başka bir gün suya, elektrige ya da sigaraya zam geliyor. Her zam bizim ücretlerimizden alıp götürüyor. Adeta dünyamız kararıyor, ayın sonunu nasıl getireceğimizi bilemiyoruz.

Kimimiz metalde, kimimiz plastikte, kimimiz de tekstilde çalışıyoruz. Sabahın köründe işe gidiyoruz, neredeyse güneşi hiç görmeden günde 10-12 saat çalışıyoruz. Sigortamız, sendikamız yok, yoğun mesailerden bunalıyoruz. Çalıştığımız ortamlar toz duman içinde, çalışma koşullarımız çok ağır. Tüm bunların karşılığında ise aldığımız para ile karnımızı bile doyuramıyoruz. Açlık ve yoksulluk içinde yaşıyoruz.

Oysa patronlar bizim köleler gibi çalışmamız sayesinde servetlerine servet ekliyorlar. En iyi evlerde oturuyorlar, en lüks arabalarla gezip tozuyorlar. Sürekli olarak işlerini büyütüyorlar. Fabrikalarına yeni fabrikalar ekliyorlar. Nereden geliyor bu değirmenin suyu? Hani kriz vardı?

Bunların hepsi birer balon, birer bahane. Zam dönemi geldi mi başlar bahaneler. Kriz var, fazla ücret veremeyiz, verirsek de iflas ederiz derler. Bu fabrika hepimizin diyerek bizlerden fedakarlık yapmamızı isterler. (...)

Peki biz ne yapıyoruz. Çalıştığımız fabrikalarda yeni zammı ancak Temmuz ayı

maaşını aldığımızda öğreniyoruz. Hayal kırıklığına uğrayınca da kızmaktan, küfretmekten başka bir şey yapmıyoruz. Kimimiz gidip patronla ya da müdürle birebir görüşüyoruz, üç kuruş daha fazla zam kopartmaya çalışıyoruz. Ama patronun nutuk dinleyip yerimize oturuyoruz. Zammı beğenmeyen kimi arkadaşlarımız da işi bırakıp gidiyor. Ama çoğunlukla yapılan zamma çaresiz razı oluyoruz.

Arkadaşlar, kardeşler gelin bu zam dönemi de öncekiler gibi olmasın. Elimiz kolumuz bağlı beklemeyelim. Patronların insafına sığınmayalım. Zamları patronlar değil bizler

belirleyelim. İşverenlerden insanca yaşamaya yetecek bir ücret talep edelim. Bu bizim en doğal hakkımız.

Tek tek değil, patronun karşısına toplu şekilde çıkalım. Bunun için bütün arkadaşlarımızla oturup konuşalım. Ne kadar zam isteyeceğimizi belirleyelim. Toplu görüşme komiteleri kuralım. İki-üç arkadaşı temsilci seçip patrona gönderelim. Hepimiz adına onlar konuşsunlar, istediğimiz ücreti patrona söylesinler, bizim adımıza pazarlık yapsınlar. Patron istediğimiz ücreti vermediğinde ise kararlı davranalım, üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyelim. İş yavaşlatalım ya da durduralım.

Unutmayalım, gücümüzü birleştirip birlikte hareket ettiğimizde kazanan biz olacağız.

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu
Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli
sayısından alınmıştır...)

Eğitim hakkımız gasp ediliyor...

İzsin veremeyelim!

Eğitimin özelleştirilerek eğitim kurumlarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılması yeni bir olgudur. Bu durumun bir sonucu olarak eğitimde, eğitimciler, öğrenciler ve öğrencilerin hakları ihlal edilmiştir. AKP'nin hükümet programında eğitim alanına dair söylenenler zaten bu ihlali dönüştürmüştür. Eğitim alanına, "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

gerek yok, niyet yoksal öğrencilerin okullarını değiştirdi.

Saldırıların durdurulması bizim elimizde!

Tüm bu saldırıların ortak hedefi bizlerin eğitim hakkıdır. Evet, "Türkiye'de 100 kişiyi bir sınıfta okutmuş okullar var," emekçiler çocuklarını tek sınıfta okutarak götürmektedirler. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

Yeni yasama döneminin başında Yasa Tasarısı, "Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür."

Gözetim ve emekçilerin müdahalesi bu saldırıların durdurulması için önemlidir. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

Erdogan'ın bu konudaki telafisi bir ömre yetecek getirilecek şekilde sözlediğini hatırlatırız: "Türkiye'de 100 kişiyi bir sınıfta okutmuş okullar var, niyetli olarak getirilecek. Özel sektörün öğrenci kapasitesi 1 milyon civarında, ancak 500 bin öğrenci var... Biz istiyoruz ki, devlet yavaş yavaş eğitimden çekilsin, bu iş tamamen özel sektöre kalsın." Böylece de eğitimde bütçeden ayrılan sınırlı para da farklı harcamalara ayrılmış. Emekçilerin çocukları sadece mesleki-teknik eğitimden -burada da ilkel bir şekilde sömürülmeğe çalışılıyor- yararlanabiliyor. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

"Özel okullara destek" için istar

Her şey gözlemimizden önceki dönemde başlamıştı. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

Bir yandan emekçi çocuklarının tek eğitimi olanı olduğu düşünülürken, diğer yandan özel okullara 12 milyar dolarlık destek sağlanıyor. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

F tipi, D tipi, I tipi öğrencilere karşı!

Hücrelerde değerlendirilmeye başlandı. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür. Eğitim alanına "her alanın bir işi vardır" şeklinde yaklaşım, ileri sürülmüştür.

21 Eylül 2003

Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'nin kampanyasına açıklaması:

Polkima'da iş süreci, lokavt ve grev aşamaları

temsilcilerini yasal suç işlemekle ilgili olarak savas, işçiyi fazla çalıştırmak yerine ücret ödemeden izin verince, alınan izinlerin ve işveren tarafından verilen izinlerin yerine telafi çalışması, ücretsiz izin verilen tarafa tek taraflı vâdulanması imkanı vermektedir.

İşte Polkima A.Ş. patronu, kazanımlı hakları ortadan kaldıran, işçinin örgütünü dağıtan ve işçiyi köle haline getiren yeni iş yasasını dayattığı bunnun üzerine sendikamız ve işçiler kararı bir mücadele gerçekleştirildi. İşte açık bir insanlık suçu olan ve 27 yıldır vâdulanmayan lokavt bôylesine saldırısına vâdulanmasının altında yatan gerekçe budur.

Sendikamız ve Polkima işçileri başından beri bu çalışma sisteminin karşı durulmasını göstermişler, gerekçesinde grev haklarını kullanacaklarını ilan etmişlerdir. İşte şimdi bunnun önünde Polkima işçileri lokavtın 12. grevinin 6. gününde. Kölelik yasasını ve setalet ücretlerini bôyle emgüvencesizlerini ve sendikaları ile birlikte insan onurunu vaktir bir toplu sözleşme yapılmazay kadar dirençlerini haklıydılar.

Bu grev kölelik yasasını karşı ilk grevdur. Germağının saldırısını bükürmenin önemli bir mevzidir. Yası çıkmadan önce, yasaya karşı çıkmaları şimdi bu grevin yanında olmalarının önünü kır. Kazanılacak zıfer grevi işçilerden çok işçi sınıfının zıferi olacaktır.

Avrta bu grev sonucunda elde edilecek parası tüm sendikası ve her türlü sömürü altında kuralsızca sermayenin kâfîyeti altında çalışan işçilerin bu durumdaki kurtuluşlarının ancak grevdir. Örgütülük ve sendika ile mümkün olan mücadeleyi göstermektedir.

Yasasın Polkima işçilerinin onuru grevi! Yasasın işçilerin birliği!

Sendikamızın Örgütlenmeye Çağrı

Değeri bir işçiler!

Örgütlenmeye çağrı. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın işçileri, birleşik mücadele için mücadeleye girişiyorlar. Onlar bölgede çalışan tüm deri işçileri adına mücadele ediyorlar ve direniyorlar. Direnşin parası ile sonuğumuz, bölgede çalışan işçilerin kazanması demektir.

Değeri bir işçiler, içinde bulunduğumuz durum bizlerin kaderi değildir. Bu kötü bir işçi durumdur, daha iyi koşullarda çalışmak, alın terimizin karşılığın alabilmek bizlerin elindedir. İşverenlerin karşısında tek tek bakılmaması ve emgüminin karşılığın alınması mümkün değildir. Bölgemizde işçilerimizde sorunlarımız ortak. Bu sorunları da ortaklaşa çözmeliyiz. Bunnun yolu örgütlenmektir. Bunnun yolu sendikalaşmaktır. Eğer inşanca bir yaşam istiyorsak mutlaka sendikada örgütlenemiz ve örgütlenmemize gerek vardır. (...)

Değeri bir işçiler, birleşik mücadele için mücadeleye girişiyorlar. Onlar bölgede çalışan tüm deri işçileri adına mücadele ediyorlar ve direniyorlar. Direnşin parası ile sonuğumuz, bölgede çalışan işçilerin kazanması demektir.

Değeri bir işçiler, içinde bulunduğumuz durum bizlerin kaderi değildir. Bu kötü bir işçi durumdur, daha iyi koşullarda çalışmak, alın terimizin karşılığın alabilmek bizlerin elindedir. İşverenlerin karşısında tek tek bakılmaması ve emgüminin karşılığın alınması mümkün değildir. Bölgemizde işçilerimizde sorunlarımız ortak. Bu sorunları da ortaklaşa çözmeliyiz. Bunnun yolu örgütlenmektir. Bunnun yolu sendikalaşmaktır. Eğer inşanca bir yaşam istiyorsak mutlaka sendikada örgütlenemiz ve örgütlenmemize gerek vardır. (...)

Bunnun yolu deri işçilerinin tek vekili sendikası olan Türtkiye Deri-İş Sendikası'na üye olmaktır. Daha iyi ücret ve sosyal haklar için, sağlıklı çalışma koşulları için, sigortası, sendikaları toplu sözleşmeli bir çalışma gücünü için T.Deri-İş Sendikası'nda örgütlenelim ve örgütlenmemize yardımcı olalım.

T.Deri-İş Sendikası Yönetim Kurulu

Ağartıoğlu işçilerimize davamızın geçesi

Deri-İş Sendikası'na üye olmak için işten atılan Ağartıoğlu işçileri, 2. yavna giren direnişlerini vaptıkları bir davamızın etkinliyle kutladılar. 400'ü aşkın kişiyi katıldığı davamızın etkinliğı 20 Temmuz günü Menemen Belediye'si önünde salona, nunda yapıldı. Adli komisyon ve savcı duruşmaya başlıyan etkinlikt, daha sonra Ada Kültür Merkezi Müzik grubunun suvduğun dinletisi ve Dınara Karşı Tiyatro topluluğunun gösterimiyle devam etti. Etkinlikte yapılan konuşmalarda Menemen Şerbest Bölgesi'nde sümekte olan sendikala çalışma ve karşılığın sorunları ve yavca Karabağlar'daki Dönmeler Deri işçilerinin sendikal mücadelesi anlatıldı. Şerbest bölgesinde çalışan işçilerin örgütlenmesi ve örgütlenmemize gerek vardır. (...)

Değeri bir işçiler, birleşik mücadele için mücadeleye girişiyorlar. Onlar bölgede çalışan tüm deri işçileri adına mücadele ediyorlar ve direniyorlar. Direnşin parası ile sonuğumuz, bölgede çalışan işçilerin kazanması demektir.

Değeri bir işçiler, içinde bulunduğumuz durum bizlerin kaderi değildir. Bu kötü bir işçi durumdur, daha iyi koşullarda çalışmak, alın terimizin karşılığın alabilmek bizlerin elindedir. İşverenlerin karşısında tek tek bakılmaması ve emgüminin karşılığın alınması mümkün değildir. Bölgemizde işçilerimizde sorunlarımız ortak. Bu sorunları da ortaklaşa çözmeliyiz. Bunnun yolu örgütlenmektir. Bunnun yolu sendikalaşmaktır. Eğer inşanca bir yaşam istiyorsak mutlaka sendikada örgütlenemiz ve örgütlenmemize gerek vardır. (...)

“Özgürlüğümüzün” saldırası

Orta doğu'daki oyalanan üçüncü perdesi oynanmaya başlandı. Türkiye'de boyalı parasın 1989 sonrası başlamışlığından itibaren Azebaycan'ın yönetime tartarından yapılan baskılara in bunlolarla yer verilmeye başlandı. İnsanlık adına bir sorun geliyor. Acaba Türkiye için bir emperyalist “özgürlüğümüz” saldırısı öncesi ABD'ye mesaj verilmeye, “İçimizde rahat olsun, biz bu kez gereklerini eksiksiz olarak yapmaya hazırız, demeye mi çalışıyor! ABD Irak'ı işgal ederken Ortadoğu'daki “özgürlüğümüz”, planının Irak'la sınırlı kalmasıyla sınırlanmış, İran, Suriye ve diğer Ortadoğu ülkelerine de uzanacağına sınıyallaştırmıştı.

“Yanlışlıkla” İran petrol kuvvularına, Suriye'de bir yolcu otobüsüne ve Türkiye'de birkaç bomba göbdermiş ve nabilz yoklamıştı. İşbirlikçi hükümet ve ordu ise, “her halükarda ABD'nin yanında olacağız”, belirtmişti. Basına bakılırsa “özgürlüğümüz”, saldırısı kapsamında bu kez İran'ın olabun görünüyor.

Bütün bunlar olup bitirken biz işçiler ne der düşünmeli, ne der yapmalıyız? Öncelikle ezilen halklar olarak, dil, din, ulus gözetmeksizin dünyamızın her yerinde “işçilerinin birliği” halkların kardeşliği”, şarhyla sokaklara dökülmeliyiz.

Karlıların ABD emperyalizmi!
Bir tekstil işçisi/İzmir

Sarı Çarşak Köyü Kültür Şenliği Gerçekleşti
Kavayir Sarı Çarşak Köyü Kültür Şenliği 20 Temmuz günü gerçekleşti. Şenlik sabah köyün dışarında bulunan ziyaret alanında başladı. Burada çekilen halayların ardından akşamın doğru köye döndü. Şenlikte Mustafa Özalpa'nın Grup Yönlü Hacıbektaş semah ekibi, yerel sanatçılar ve gençlerin oluşturduğu amatörlü tiyatro grubu sahne aldı. Şenlik çekilen halaylarla sona erdi. Şenlikte İçki Kültür Evi Bülteni, Ekim Gençliği ve 2Y Kızı Bülteni satışı yapıldı.

2Y Kızı Bülteni/Kayseri

Mücadeleden başka seçeneğimiz yok!

Yasamak bizim meğeri! Televizyonlarda masazın programları tatil köyleri, oteller, tatil fırsatları vb... Bununla çocuklarımızın nasıl eğitileceğini veriyor ekranlar, hem de büyük bir haber olarak. Masazavi deniz, barlar, iç çamaşırı modası, lüks villalar, son model arabalar, çalgılar gibi eğlence partileri... Bizler yaz tatilinde de çalışmaya düşünürken, bir avuç batonun çocukları ekranları süslüyor.

Biz nasıl yaşadığımız, soran yok. İşletimiz bir cehennem. Ne zaman işe başla diye ne zaman bırakacağız belli değil. Şirketimizden partiyi kesenler, hangi tatil köyüne gidiceklerini hesaplıyorlar. Sabah saat 8:00'de başla diye 23:00'te iş bırakılır, cumartesi-gazetecilerimiz yok. Köleliği devattılar ve yasallaştırdılar. Köleler eğlencemeler, beşer için gece-gündüz çalıştırılıyorlar. Yoksa beşer için tatil masazı nasıl çıkar. İş yerinde yasaklar bitmez; gülmek, konuşmak hatasız etmek yasak!

Başımızda şer veş batonun usşığı

Bir tekstil işçisi/İzmir

Ahlaki çöküntü ve işçi sınıfı

Toplumdaki ahlaki çöküntünün derinleşmesinde medyanın büyük bir rolü var. Hangi gazeteyi, hangi kanalı seçerseniz, bir kadın vücudunun teşhir edilmişliğini görmeniz mümkündür. İster bir türün tanıtım, ister film, ister masazın veş haber; hep baskınlamaya çalışılan bir mal, veriletilmeye ve çalışılan bir ideoloji, bir deşer varlığı ve bir ahlak anlayışı var.

Toplumda “sanatçı”, diğle sınıfların çamaşırı deşitirir gibi sevgili deşitiriyor. Bunların hoş görülməsi isteniyor. Televizyon izlemekten başka bir sosyal aktiviteyi olmayan işçiler bunları doğal karşılamaya başlıyor. Ama kendi kıskarcasının temizi bir sevgi yasamasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Dahası işyerindeki sınıf kardeşlerine aynı gözle bakmaya, onları bir meta gibi görmeye başlıyor.

Bununla aynı bölgede deşitirir kültürün yasatması oluyor. Ahlakı çöküntü bölgede boy veriyor.

Kültürel yozlaşma ve ahlaki çöküntü derinleştirilek sınıfa ait kültür yok edilmeye çalışılıyor. Germaş bölgede ekonomik, sosyal ve siyasal saldırının yanı sıra kültürel olarak da sınıfa saldırıyor. Bununla kendi çöküntüde gerçekleştirilmek için sınıfın çürütme ve çalışıyor. Bir yandan çıkarıldığı yasalarla koleştirilmeye çalışırken, diğer yandan olumsuz tepkileri şiddetle bastırıyor. Kendi düşüneceğini neşin bir hayat felsefesi

Gazetene sahip çık! Abone bul!

Abi :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro
6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro

Yurt dışı 200 Euro
No.lu hesaba yatırılm. Markbuzun fotokopisi ekte dir.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
Yurt dışı 100 Euro
1002 30100 1021030 03037

EKSEN Yayıncılık Büroları

KARLI İSTANBUL
Atatürk Bul. Genvrek Sok. Karlı Sok. İşhanı No:13/22
Konya/İZMİR Tel-Fax: 0 (322) 480 31 22
823. Sok. Bilen İşhanı No: 27/10

KIZILYAY/ANKARA Tel: 0 (312) 220 06 44
Necatibey Cd. Gözlekçi İşhanı No: 26/24
Genel Güncel Cd. Shell Karşı Vaktir İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

KAYSERİ Tel-fax: 0 (322) 222671
Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/4

SAĞDEĞER MAH. FIRIN SOK. NO: 37/22 (Deşo durgu)
Esenyurt/İSTANBUL

Irak halkının işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı direnişi büyüyor...

Ortadoğu emperyalizme ve uşaklarına mezar olacak!

